

تلفون "نومروسی": بك اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی: غلطه پنجشنبه بازاری صاحبگیر خاننده ۱۶

آیولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی:
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Α' 'Α' 'Α'

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΡΣΟΒΙΑΝ

Πλατεία τοῦ μνημείου τοῦ βασιλέως Σιγισμόνδου.

Τὸ μέγαρον τῆς Νομαρχίας.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΑΝΤΑ ΣΤΕΓΟΜΕΝ

Ἴδου ἐν σύμβολον, ὑπέροχον ὄντως καὶ μέγα, ὑφ' ὃ δέον νὰ στεγάσῃται πᾶσα κοινωνία Χριστιανῶν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὸ προσφέρει ἡμῖν κατὰ τὴν αὐριανὴν περικοπήν μετὰ τὰς λιτὰς ταύτας, πλὴν ἐκφραστικὰς λέξεις :

— Πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκοπὴν τινα δώμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

Ὅντως ἡ θρησκεία τοῦ Ναζωραίου ὑπῆρξε καὶ εἶναι θρησκεία τῆς ὑπομονῆς, θρησκεία τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς ἀληθείας, θρησκεία δεχομένη τὰς στερήσεις καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ἀναλαμβάνουσα τὰ βάρη.

Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν στρέψωμεν τὸ βλέμμα, οἷανδῆποτε σελίδα τῶν ἱερῶν Γραφῶν καὶ ἂν διατρέξωμεν, ἢ συμβουλὴ αὐτῆ θὰ διατυπώται εἴτε ἀποφθεγματικῶς εἴτε παραβολικῶς. Μακρὰ ἤθελεν εἰσθαι ἢ στήλη, ἣτις θὰ ἤξιον ν' ἀναγράφῃ καὶ μέρος τῶν αὐτόθι εἰλημμένων παραδειγμάτων.

Ἄν εἰς ταῦτα δὲ συμπεριλάβωμεν καὶ ὅσα ἐκ τοῦ βίου αὐτοῦ τοῦ Ναζωραίου σχετικὰ εὐρομεν καὶ ὅσα ἐκ τῆς σταδιοδρομίας τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ ἠθέλωμεν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας συναντήσῃ, θὰ καταλήξωμεν πάντως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὴν βίαν τῆς θρησκείας ταύτης καὶ τῆς κοινωνίας, ἣτις τὴν ἐνεκολπώθη, ἀποτελεῖ ἡ ἀνοχὴ πάντων τῶν στερήσεων τοῦ βίου.

Τί ἄλλο διδασκόμεθα ἐξ ὧν τῶν παραδειγμάτων τοῦ Χριστοῦ, εἰμῆ, ὅτι πάντες, ὅσοι ἀκολουθοῦμεν τὴν θρησκείαν Του, ὀφείλομεν κατὰ γράμμα τὴν αὐτὴν στάσιν τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐγκαρτερήσεως ἀπέναντι τῶν παντοίων περιπετειῶν τοῦ βίου ;

Ὅλοι αἱ παρουσιαζόμεναι περιπέτειαι, αἱ ἐκάστοτε προβάλλουσαι συνθήκαι, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ δοκιμασία τῶν ψυχῶν, ἢ λυδία λίθος τῶν χαρακτήρων, ἢ πυρά, ἣτις χωρίζει τὰ μέταλλα κατὰ τὴν ἀξίαν των. Ἐκ τῆς δοκιμασίας ταύτης οἱ ἰσχυροὶ χαρακτήρες, αἱ ἀγαθαὶ ψυχαί, αἱ εὐσταθεῖς καρδίαι θὰ ἐξέλθωσιν ἀλώδητοι καὶ ἀσινεῖς. Δι' αὐτὸ δέον πάντοτε νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι αἱ δοκιμασίαι εἶναι πάντοτε παροδικαὶ καὶ ὀλιγοχρόνιοι, ἐνῶ μετ' αὐτὰς διανοίγεται ἡ εὐρεῖα λεωφόρος τῆς ἀμοιβῆς καὶ τοῦ παραδείσου. Ἄν αἱ περιπέτειαι καὶ αἱ στερήσεις τοῦ βίου φαίνωνται εἰς τὰς λιποθύμους ψυχὰς μακραί, ἄς μὴ λησμονώμεν πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτῶν τὸ γραφικόν :

— Ὁ δ' ὑπομείνας εἰς τέλος, εὖτος σωθήσεται.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΛΩΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Τὴν Δευτέραν εἰς τὸ πρωῖνὸν ἀτμόπλοιο τοῦ Νησιοῦ.

Καθὼς ἓνα κουτί περιοδεύοντος παραγγελιοδότη περιέχει πάντοτε ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐμπορευμάτων τοῦ ἐργοστασίου, ποῦ ἀντιπροσωπεύει, τὸ ἀτμόπλοιο τοῦ Νησιοῦ — ἓνα μεγάλο πλωτὸ κουτί — περιέχει ὅλα τὰ δείγματα ἀπὸ τὴν ποικίλην κοινωνίαν τῆς μεγαλουπόλεως.

Τὸ ἀντιλαμβάνεσθε εὐθὺς ὡς στρέψετε ἐν βλέμμα γύρω καὶ παρατηρήσετε.

Τώρα τὸ «βαπόρι τοῦ Νησιοῦ» ἀφῆκε καὶ τὴν τελευταίαν σκάλαν καὶ προχωρεῖ εὐθὺ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Τὸ ζωντανὸν φορτίον του τοποθετεῖται πλέον ὅπως μπορεῖ καὶ ὅπως θεωρήσει καλλίτερον, καὶ ἐνῶ τὰ πλάγια πτερὰ τῶν τροχῶν του πλήττουσιν παταγωδῶς τὴν θάλασσαν, ἡ πλωτὴ κοινωνία ἀρχίζει νὰ ζῆ μετὰ τὸν τρόπον τῆς τὴν ὄραν, ποῦ τὴν χωρίζει ἀπὸ τὸ νησί ἕως εἰς τὴν γέφυραν.

Εἰς μίαν ὄραν ἓνας ἄνθρωπος μὴ νομίσετε, ὅτι παύει νὰ ζῆ τὴν ζωὴν του, τὴν ζωὴν, ποῦ ἐσυναίθισσε, τὴν ζωὴν, ποῦ τὸν ἐπιβάλλει ἡ ἰδιοσυγκρασία του, ὁ χαρακτήρ του, τὸ ἐσωτερικόν, τέλος, καὶ ἐνδόμυχον ἐγώ. Ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῆ, εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος, καὶ ὁ ἴδιος θὰ μείνῃ παντοῦ. Δι' αὐτὸ οὔτε τὸ περιβάλλον, οὔτε τὸ ταξίδι, οὔτε τίποτε ἄλλο τὸν κάμνει νὰ ἀλλάξῃ καὶ συνεπῶς καὶ ἡ πλωτὴ κοινωνία τοῦ ἀτμοπλοίου αὐτοῦ παρουσιάζει ὅλας τὰς ποικιλίας τῆς ἄλλης κοινωνίας, ἢ ὅποια ζῆ εἰς τὴν ξηρὰν, εἰς τὰ σπῆτια τῆς, εἰς τὰ καταστήματά τῆς.

Θέλετε μαζὶ νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ μωσαϊκὸν αὐτό ;

Ἐν πρώτοις καταφανῆς θὰ παρουσιασθῇ ἐμπρὸς σας ὁ τύπος τοῦ τραπεζίτου-τοκογλύφου. Εἶναι συνήθως προγαστῶρ, καλοντυμένος, στρογγυλοπρόσωπος, μετὰ μισοανοιγμένα μάτια — τὰ μισοκλείει, διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα, διὰ νὰ ψυχολογήσῃ, διὰ νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀντικρυνοῦ του — εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ δάκτυλά του τὰ σαρκώδη φέρει ἓνα ἀδάμαντα, ποῦ ἀποστίλβει. Τοῦ ἐκόστισε πολὺ αὐτὸς ὁ ἀδάμας. Τριῶν ἐτῶν τόμοι καθυστερηθέντες καὶ δέκα λίραι — τὸ δανεισθὲν ποσόν. — Ἄλλ' ὁ ἀδάμας κερτίζει ἑκατὸν τόσον τὸ γειρότερον δι' ἐκεῖνον, ποῦ τὸν εἶχεν. Ἡ κοιλία τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶναι παραγεμισμένη ἀπὸ τοκαρίθμους καὶ ἡ κεφαλὴ του ἀπὸ μουφότητα, τὴν ὁποῖαν οἱ φίλοι του — οἱ ἄνθρωποι, ποῦ τὸν ἔχουν ἀνάγκην — τὴν ὀνομάζουσι εὐφροσύνην, ἀντίληψιν, διορατικότητα, βαθύνοιαν, ἐπιβλητικότητα...

Καὶ μὲν αἱ λέξεις, ἐχρωσοκοπήσατε καὶ σεις μαζὶ μετὰ τὴν χρωσοκοπίαν τῆς εἰλικρινείας !

Ἄλλος τύπος — θηλυκὸς οὗτος — εἶναι ὁ τύπος τῆς κυρίας Μπακάλη. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὁ σύζυγός της νὰ εἶναι παντοπώλης, καθὼς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς δάσκαλος, διὰ νὰ εἶναι σχολαστικὸς.

Πῶς θὰ τὴν γνωρίσετε ;
Εἶναι ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα πράγματα. Ἐν πρώτοις, ἐπειδὴ εἶναι πλουσία, θεωρεῖ καθήκον της νὰ γίνῃ χαμάλης τοῦ πλοῦτου της. Ταξιδεύει, ἀδιάφορον θὰ φορέσῃ τὸ τελευταῖόν της, τὸ πολυτελέστερον φουστάνι, τὰ διαμαντένια της σκουλαρίκια, δυὸ βραχιόλια χρυσᾶ καὶ... δέκα δακτυλίδια. — Τί κρῖμα νὰ μὴ ἔχῃ περισσότερα δάκτυλα ! Τί κρῖμα ! — Στρέφει γύρω τὸ βλέμμα. Ἄν εἰς ὅλους τὰ μάτια εἶναι ὄργανον τῆς ὄρασεως, δι' αὐτὴν εἶναι κάθῃ ἄλλο. Μετὰ τὰ μάτια της περιφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται καὶ προκαλεῖ τὰ ζηλότυπα βλέμματα τῶν ἄλλων. Δὲν τὴν ἐκυττάξατε ; Δὲν τὴν ἐθαυμάσατε ; Ἐπαναστατεῖ κατὰ τοῦ θάρρους σας καὶ σᾶς οἰκτερεῖ.

Τὸ βαπόρι ὁμοίως ἔχει πολλὰς θέσεις, θέσεις δι' ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ δι' ὅλους τοὺς χαρακτήρας. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ῥομαντικὸς. Περιφρονεῖ τὸν κόσμον ἢ μᾶλλον τὸν παραβλέπει τὸ βλέμμα του εἶναι ἐστραμμένον πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ, καὶ ἂν στρέψεται πρὸς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ πλοίου, πάλιν δὲν βλέπει τὸ περιεχόμενον του. Δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο, παρὰ τὰ ὄνειρά του, τοὺς πόθους του, καὶ τὰ παρακολουθεῖ, τὰ συνοδεύει. Αὐτὸς ταξιδεύει ταχύτερον ἀπὸ τὸ βαπόρι, εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκεται, ἀλλὰ ταξιδεύει εἰς ἄλλας θαλάσσας, θαλάσσας αἰθερίας. Ἐχουν ὁμοίως καὶ αὐταὶ τὰς τρικυμίας, τὰς θυέλλας, τὰ ναυαγία των.

Παρὰ τὸν ῥομαντικὸν καὶ τὸν ποιητὴν — τὸ φέρει ἡ Μοῖρα — κάθεται ὁ πρακτικὸς, ὁ θετικὸς, ὁ πεζὸς τύπος. Αὐτὸς ἐνεθυμήθη, ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ ἓνα λογαριασμόν. Παίρνει τὸ μολυβδοκόνδυλον του καὶ ἓνα χαρτί ἀπὸ τὸ σημειωματάριόν του. Τὸ γεμίζει μετὰ ἀριθμούς.

Τί πρὸς αὐτόν, ἂν εἰς τὸ πλευρόν του εὐρίσκειται μία χοάνη ἰδανικότητας καὶ ἂν ἀντικρῦ του εἶναι τοποθετημένη κάτοια χαριτωμένη καὶ τρυφερὰ σελφίς ; Δι' ἐκεῖνον ἐπτά ἐπὶ ἐπτά κάμνουσιν σαράντα ἐννέα.

Μὴ νομίσετε ὁμοίως, ὅτι αἱ σελφίδες τοῦ βαπορίου μένουσιν ἀδικημένα. Ἡ κοινωνία ἔχει τύπους καὶ δι' αὐτὰς, καὶ εἰς τὸ ἀτμόπλοιο εὐρίσκονται τὰ δείγματά των. Εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ ὅταν ἔμβουν εἰς αὐτό, ζητοῦν μιὰ θέσιν. Ὅχι τὴν ἀναπαυτικότεραν, οὔτε ἐκείνην, ἢ ὅποια θὰ τοὺς προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὸν ἀέρα. Δι' αὐτοῦ, αἱ συνθήκαι αὐταὶ δὲν ὑπαρchoύν. Θὰ ζητήσῃ τὴν θέσιν ἐκείνην, ἢ ὅποια ἔχει ἀπέναντι της, εἰς τὸ πλευρόν της, ἐντὸς τῆς ὀπτικῆς, τέλος, ἀκτίνος τὸ καλλίτερον περιβάλλον. Καλλίτερον δὲ περιβάλλον δι' αὐτοὺς εἶναι ἡ καλλονὴ, ἡ χάρις, ἡ ὠραιότης, τὸ θέλητρον τῆς γυναικείας σαρκος. Τὸ ἐπέτυχον ; Εἶναι εὐτυχεῖς, πολὺ εὐτυχεῖς. Ρίπτονται τότε εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ θησαυροῦ των. Τὰ βλέμματά των ὡς προβολεῖς ἐξετάζουν τὰ κομψὰ σώματα, τὰ κρινόλευκα δάκτυλα, τὸν ἀλοβάστρινον λαιμόν, τὰ γλυκὰ καὶ τακερὰ μάτια, τὸ ροδιῶν πρόσωπον, τὰ τορνευτὰ σφυρα, τὴν ὀλοφώσκουσαν κνήμην. Δι' αὐτοὺς ἡ ἀφίξις εἰς τὴν γέφυραν εἶναι ἡ πτώσις τῆς αὐλαίας, ἢ ὅποια ζηλοτύπως καλύπτει μίαν φαντασμαγορίαν.

Δὲν εἶναι ὁμοίως μόνον ἄτομα οἱ ἐπιβάται τοῦ ἀτμοπλοίου. Εἶναι καὶ ζεύγη. Τὰ ζεύγη τῶν συζύγων, τῶν μνηστήρων, τῶν ἐρωτευμένων. Τὰ μὲν συνερίζουν μετὰ ματιές, μετὰ μειδιάματα, μετὰ γλυκοστάλακτα λόγια τὸ εἰδύλλιον των, τὰ δὲ στενοχωροῦνται, διότι τόσα μάτια, ποῦ τοὺς κυττάζουν, τοὺς παρακαλοῦσιν νὰ εἰποῦν, νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ χίλια μικροεράγματα, ἀπὸ τὰ ὅποια γεμίζει ἡ ψυχὴ των. Καὶ μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν αὐτὸν τῆς γλυκύτητος δὲν διακρίνουσιν ἀντικρῦ των τὸ ζεύγος τῶν συζύγων, ποῦ ἀδιάφορος ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον μετὰ συνωφροσύνην προσώπων μόνον λόγια ξηρὰ ἀνταλλάσσει μ' ἓνα κουρασμένον στόμα καὶ μετὰ μισή φωνή.

Τοῦ χρόνου — ποῖος ξεύρει ; — θὰ ἔχουν μεταπηδήσει οἱ ἐρωτευμένοι αὐτοὶ εἰς τὴν συνομοταξίαν τῶν συζύγων, τοὺς ὁποίους μιὰ φωσεινὴ διάνοια τοὺς κατέταξεν ἐκεῖ, ὅπου οἱ γεωλόγοι κατατάσσουν τὰ σβυσμένα ἠφαίστεια.

Ἐν τούτοις, προτοῦ λήξῃ ἡ ἀπογραφή τῶν δειγμάτων αὐτῶν τῆς κοινωνίας, συνεπληρώθησαν αἱ δύο μας στήλαι.

Διὰ νὰ μὴ ἀδικηθοῦν μερικοὶ τύποι ἀκόμη καὶ διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῶμεν ὡς μεροληπτοῦντες, θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀπαρίθμησιν των εἰς τὸ προσεχές.

ΠΟΛΥ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ

— Ακόμη μία ιστορία έρωτος... η οποία καταλήγει εις γάμον! έψιθύρισε, διακόπτουσα την άνάγνωσίν της η κ. Βερνόν.

Και, κλείσασα τό βιβλίον, προσήλωσε τά βλέματά της μακράν, εις τό βάθος του όρίζοντος.

Έκ του ύψηλου έξώστου της έξοχικής της οικίας έφαινετο μακρόθεν ή θάλασσα, την κυανήν της όποιας γαλήνην δέν έτάραττε την στιγμήν έκείνην τίποτε. Η κ. Βερνόν ήγάπα πολύ τον έξώστην της έκείνον, όπου έπερνούσε πολλές ώρας της ήμέρας, άναγινώσκουσα και ρεμβάζουσα.

Σήμερον μάλιστα ήσθάνετο έν έαυτή μίαν έκτακτον ευεξίαν και περιπάθειαν. Από τά χρόνια τών σπουδών της, άφ’ ότου, μέσα σ’ό γλυκύ μυστήριον της σχολής, έβλαττε και αυτή τά παραδιξότερα, άλλ’ ένταυτώ και τρυφερότερα, τών διειρωτων, και έχάραττε τά τολμηρότερα διά τό μέλλον σχέδια, δέν ειχεν αισθανθή τίποτε παρόμοιον με την ήσυχον αυτήν ευχαρίστησιν, την όποιαν κατά την στιγμήν ταύτην έδοκίμαζεν.

’Ητο ως ένας σταθμός μέσα στον στρόβιλον της ζωής της και ήτο άπόλυτος ή ήδονή, την όποιαν ήσθάνετο, επανειρίσκουσα, ούτως ειπεΐν, τον έαυτον της. Μέσ’ από τό βάθος της ψυχής της άνοπηδούσαν χιλιαί τρυφεραί άναμνήσεις, χιλιαί άπολαυστικαί άνοβιάσεις του «άλλοτε», αί όποιαί την εξέπληττον και την συνεχίζουν άπαλώς, όπως τά ξηρά έκείνα πέταλα τών λουλουδιών, τά φυλαγμένα μέσα σ’τάς σελίδας του παλαιού βιβλίου, τά όποια μάς ένθυμίζουν έξαφνα μίαν ήμερομηνίαν άσαφή, έν έπεισόδιον συγκεχυμένον, μίαν συνάντησιν εις κάποιον μέρος, λησμονημένον ήδη πρό πολλού.

’Ω! τά διανοήματα της ήλικίας τών δέκα έξ έτών!... Πόσον μακράν απέχουν τώρα!... Πόσα χρόνια διέρρευσαν έκτοτε, κ’ έπέρασαν χωρίς ν’ άφίσουν τό παραμικρόν μόνιμόν ίχνος, την παρομικράν αισθητήν έντύπωσιν!...

’Ητο δέκα έξ έτών, και σήμερα είναι είκοσι όκτώ, και από δέκα έτών ύπαιθρευμένη... Πόσον γρήγορα περνούν τά χρόνια στην γυναίκα!...

Και, πρό της μεγαλοπρεπούς έκείνης φύσεως, ή όποια την περιέβαλλεν έξ όλων τών μερών, πρό του αίωvιως ώραιου της δημιουργίας, τού όποιον ήπρόβαλλε πανταχού, ή νεαρά γυνή κατενόησε την σμικρότητα και την σαθρότητα της ανθρώπινης ούσίας. Τό άπειρον του ουρανού έδιδεν εις αυτήν την ιδέαν ενός άλλου άπειρου, του άπειρου του έρωτος, του όποιου τό μυστήριον εκάμινεν άλλοτε νά κτυπά σπασμωδικώς ή παιδική της καρδιά και του όποιου την άξίαν άπηρνείτο σήμερα ή ώριμος ψυχή της...

’Α! ναι, ήτο ώραιον, γλυκύτατον, τό όνειρον έκείνο της ένώσεως δύο καρδιών, αί όποιαί νά συγγέουν τους πολμούς των και νά γίνωνται μιά μέσα εις την μυστηριώδη και ιδανικήν της άγάπης περίπτωσιν! ’Αλλά και πόσον απέχει σήμερα ή πραγματικότητα του!...

Και όμως ό γάμος της δέν ήτο ούτε χειρότερος, ούτε καλλίτερος πολλών άλλων, εάν δέν ειχεν έξ άρχής την άξίωσιν ν’ άγαπή πολύ τον σύζυγόν της, θά ήτο σήμερα πολύ περισσότερο ευτυχής άφ’ όσον έφαινετο.

’Αλλ’ ό Γοντράν ήτο ώραιος, αί δέ περιποιήσεις του κατά τους έξ μήνας της μνηστείας των την ειχον μαγεύσει, και τον έλάτρευσεν. ’Ενόμισε μάλιστα, ότι και ό σύζυγός βίος είναι όπως ή μνηστεία, ότι και ό σύζυγος περνά ολοκλήρους ώρας της ήμέρας πλησίον της συζύγου του, περιποιούμενος αυτήν και εκφράζων προς αυτήν τά αισθηματά του...

’Όταν δέ, όλίγον μετά τον γάμον των, ή κ. Βερνόν έτόλμησε μίαν ήμέραν νά παραπονεθή κρυφά εις τον σύζυγόν της, ότι πολύ όλίγον τον βλέπει, ό Γοντράν έγέλασε τον ώριον του έκείνον ήχηρόν γέλωτα, και την ώνόμασεν «ύπερρωμαντικήν».

’Αίκα έτη ειχον περάσει από του γάμου των, και ό Γοντράν δέν ειχε καθόλου μεταβληθεί. ’Ητο ό ίδιος όπως τον ειχε γνωρίσει την πρώτην ήμέραν: πρόσχαρος και άκούρατος, πάντοτε άκμαίος και θαλρεός ήτο τό χάριμα τών συναστροφών και ή λατρεία τών γυναικών, τάς όποιας έγνώριζεν. ’Εφευγεν από τό πρῶτ’ και επανήρχετο τό βραδυ. Εις τό τραπέζι της διηγείτο άφελέστατα τό πώς ειχε περάσει την ήμέραν του και πάντοτε επέπληττεν

αυτήν, διότι δέν ήρχετο και αυτή μαζί του, διά νά διασκεδάση, νά πάρη άέρα της θαλάσσης και του βουνού, και νά γυμνασθή...

’Η κ. Βερνόν ήγέρθη μετ’ όλίγον και κατέβη εις τον κήπον. ’Επλησίαζε μεσημέρι, ό δέ Γοντράν θά ήρχετο την ήμέραν έκείνην διά τό γεύμα.

’Ηνοιξε την θύραν του κήπου και έπερίμενε. Δέν ήκούστο τίποτε εις τά πέριξ. ’Ο Γοντράν θά ειχε κάπου καθυστερήσει.

Με σιγανά βήματα ή κ. Βερνόν έλαβε τον μικρόν δρόμον, ό όποιος έφερε προς την άμαξιτήν όδόν, όπόθεν θά ήρχετο ό σύζυγός της. Ειχε προχωρήσει αρκετά, ότε, μέσα εις τον άλλον δρομίσκον, προς τά δεξιά, ήκουσε βήματα. Περίεργος, έστάθη διά νά ιδή, και θέαμα θαυμάσιον παρουσιάσθη εις τους όφθαλμούς της:

’Δύο νέοι, κρατούμενοι σφιγκτά έκ του βραχίονος, με τά κεφάλια θά έλεγες πλαγιασμένα του ενός εις του άλλου την ώμοπλάτην, κατέβαιναν σιγά-σιγά τό μονοπάτι. Η κ. Βερνόν άνεγνώρισε και τους δύο. Έκείνος ήτο έντόπιος ψαρῶς, νέος έως είκοσιδύο έτών, ήλιοκαμένος και νευρώδης, έκείνη δέ ή κόρη του γαλατά των. Ήσαν άρραβωνιασμένοι από πέρσι τον χειμώνα, αί δέ γάμοι των θά έγίνοντο τό έρχόμενον Πάσχα, διά νά προαθάση έν τῷ μεταξύ ή κόρη νά ράψη την προίκά της.

Σφικτοβσταμένοι αί δύο νέοι, κατέβαιναν σιγά-σιγά τό μονοπάτι, συνομιλούντες. Η κ. Βερνόν τους άφῆκε νά περάσουν και νά άπομακρυνθούv.

— Τούλάχιστον νά μη τον άγαπήση όσον έγώ τον Γοντράν!... έψιθύρισε, και έγύρισε και αυτή όπίσω εις τό σηῆτι, διά νά περιμένη τον σύζυγόν της εις τό γεύμα...

(Mathilde Alanic)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Νάξερρες πόσα δέν μου λένε
Αυτά σου τά φραΐα μάτια,
’Όταν γελούνε, όταν κλαΐνε
Κ’ όταν λάμπουν σαν διαμάντια!

’Όταν με βλέπουν θυμωμένα,
Γεμάτα ζήλεια κι’ άγριεύουν
Και όταν παραπονεμένα
Με συγκινούv και με μαγεύουν!

’Όταν με πάθος και με πόνο
Τά ιδικά μου άντικρίζουν
Και όταν απ’ άγάπη μόνο
Γλυκά με βλέπουν και δακρίζουν!

’Αχ! πόσα, πόσα δέν μου λένε
Αυτά τά μαυρά σου τά μάτια,
’Όταν γελούνε, όταν κλαΐνε
Και όταν λάμπουν σαν διαμάντια!

Κ. Ε.

ΓΝΩΜΑΙ

- ✦ Πράττε άμεταμέλητα.
- ✦ ’Εσο νηφάλιος και μέμνησο άπιστεΐν.
- ✦ ’Ενα «δέν ξεύρω» γλυττόνει τον άνθρωπον από χίλια βάσανα.
- ✦ Τά δέ σε μέλει, μη ρωτῶς, ποτέ κακό μη πάθης.
- ✦ Η μετάνοια είναι τό χρησιμώτερον τών αισθημάτων.
- ✦ Η εύσπλαχνία δημιουργεί την λούτητα έν τῷ θλίψει.

ΧΩΡΙΣ ΚΑΛΤΣΑΝ

Εις την όδόν Σταδίου ένεφανίσθη ’Ατθίς, ή όποια δέν έφορούσε κάλτσες. Υποθέτω, ότι δέν έγινε διαδήλωσις, διότι ή άκάλτσωτη δέν διήλθεν από την ’Ομόνοιαν ούτε διέσχισε την όδόν Αίόλου. ’Αλλά και εις τό άνεκτικώτερον μπουλβάρ μας, την όδόν Σταδίου, ή ξεκάλτσωτη εκάμιν «έντύπωσιν.» ’Αλλά διατί προς Θεού; Εις τάς άθηναϊκός συνοικίας και τά περιχώρα εκπληξιν θά προύξενει τό θέαμα γυναικός, ή όποια νά φορή κάλτσες. ’Ακόμη και αί έξυπνότατοι μικροί ύποδηματοκαθαρισταί μας δέν φορούν εαν παπούτσια, πρό μιας δέ ώρας μου έσερβίρισε τον καφέ μου εις καφενεδάκι εις τους πρόποδας της ’Αεροπόλεως γκαρσόνι με καλοχτενισμένην κόμην, άλλ’ άγυαπόδυτον. Εις αυτό τό ’Ρδειόν μας, της δεσποινίδος φόν Λόττινερ ή αισθητική έκείνη παιδαγωγός δεσποινίς Γίχτερ γυμνάσει τά κορίτσια εις την ρυθμικήν γυμναστικήν ξεκάλτσωτα. Κι’ αν ούριον εις την άκτήν του Φαλήρου περιπατήσουν με άποκαλυπτικόν τών κινήμων λουτρικόν κουστουμάκι αί ’Ατθίδες, όπως εις όλας περίπου τάς άκτάς της γῆς, αρχίζω νά πιστεύω, ότι δέν θά γίνωμεν άγάλλματα της Νιόβης από την κατάπληξιν μας. Λοιπόν, αν αί γυναίκες άπεφάσιζαν νά ξεκαλτσωθούν, δέν θά σταματήση ό ήλιος και δέν θά ζημιωθή ή ύγιεινή. Τό έναντίον, μία σημαντική ώφέλεια είναι έδώ, ή οικονομία του ποσού, που χρειάζεται σήμερα ή γυναίκα διά της κάλτσες της. Ίσως όλοι, όσοι βλέπομεν την προσοχήν, την όποιαν έδωσε κατά τά τελευταία χρόνια ή μόδα εις την γυναικείαν κάλτσαν, νά μη γνωρίζωμεν τό τί στοιχίζει αυτή ή ύπόθεσις. ’Ενα κολλοσιαίον ποσόν, πιθανότατα.

Εΐδατε εις τον περίπατόν σας γυναίκα φορτωμένη από χρυσόν και άδόμαντας; Τιοούτον άναχρονισμόν δέν άνέχεται ή νεωτεριστική αισθητική. ’Αλλ’ είδατε γυναίκα, που νά μη φορή άκριβό καπέλλο, παπούτσι και κάλτσαν;

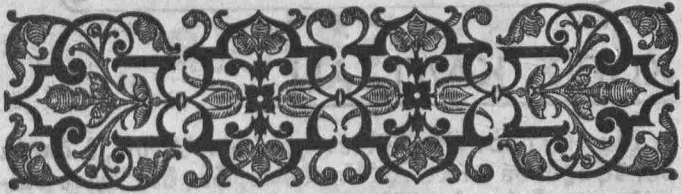
Εις τάς βιτρίνας τών μεγάλων έμπορικών δρόμων τών μεγαλοπόλεων σταματούν πάντα αί γυναίκες πρό τών γνησίων και τών ψευδών άδομάντων, αλλά καρφόνονται περισσότερο πρό της εκθέσεως μιας νέας φανταζι κάλτσας, ενός εκλεκτού άσπρορρούχου. Η μακρά Γκαίριετ-στράσε της Βιέννης λευκάζει όλη από την εκθεσιν του γυναικείου άσπρορρούχου. Εις καμμίαν άλλην έπαχήν τό ώραιον γένος της άνθρωπότητας δέν ώθησε τό άσπρορρούχον και την κάλτσαν εις τόσην τελειότητα λεπτότητας. Καμμία έπαχή δέν έφθασεν εις την non plus ultra πλέον καθαριότητα, λεπτότητα και πολυτέλειαν τών έσπορρούχων. ’Όσον και αν άγωνίζεται ή κερδοσκοπική μεγαλοβιομηχανία νά καταστήση προσιτάς αυτάς τάς λεπτότητας τών άφρών εις όλα τά βαλάντια, πάλιν τό λούσό των είναι πανάκριβον. Κάποιος κακεντροςχής ξένος χρονογράφος ύπελόγισε πώς με τό ποσόν, που έξοδεύει σήμερα ή γυναίκα, ποσόν, που πληρόρει ό άνδρας, διά της κάλτσες της, θά ήδύναντο νά έτρέφοντο όλοι αί χωρίς έργασίαν μυριάδες ύπόρξεσι εις την ύδρόγειον. Έξαφνα έρχεται ή γυναικεία μόδα ν’ άπελευθερώση τά πολυδυστυχιόμενα άνδρικά βαλάντια από την άφαίμοξιν αυτήν του ποσού καταργούσα την γυναικείαν κάλτσαν. Έκπληξιν ή χαράν πρέπει νά δοκιμάσωμεν; Πρό παντός άπάθειαν, άφου από της γῆς έχω ένδεξις, ότι ύπολογίζει επί της νέας μόδας και ή πεθερά μου.

’Ο Κομήτης.

ΤΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΠΡΟΣΕΧΝΤΑ

’Ενα καιρό για προξενειά εις όποιο του ’μιλοσε, με σεβαρότητ’ ό γυμβρός γι’ αυτά τον έρωτούσε: — Είν’ ευμορφη, νειά, φρόνιμη, νοικοκυριό γνωρίζει;

Μά τώρα, χρόνια πρακτικά, για... μάταια ποιός φροντίζει; ! Για πίστι ποιός σκοτίζεται, για κάλλη, φρονιμάδες και νειάτα; !... Μόνον ’ρώτημα: — Πόσους έχει παράδες; Φ. Ρ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΓΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν μῆνα τοῦτον ἀρχίζει ἡ ἐπίσκεψις τῶν θερμῶν ἰαματικῶν πηγῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὰς περιφερίους λουτροπόλεις, εἰς τὰς ὁποίας συγκεντρώνεται πάντοτε ὁ κόσμος τῶν λουτοκρατῶν καὶ αἱ μεγαλειότεραι προσωπικότητες τῆς οἰκουμένης, προκειμένου νὰ ἡσχάσουν τὸν κουρασμένον ὀργανισμόν των ἀπὸ ἐμπορικός, διπλωματικός ἢ ἄλλας παντοειδῆς πνευματικῆς κοπῶσεως. Καὶ οἱ αἱ πηγαὶ αὗται ἔχουν τὴν ἀρχὴν των ἀπὸ τὰ ἡφαίστεια καὶ τὴν ὑποχθόνιον δράσιν των, εἰς ὅλους βεβαίως εἶναι γνωστον. Θὰ ὀμιλήσωμεν ὅμως εἰς τὴν ὁσίδα αὐτὴν καὶ περὶ μερικῶν σχετικῶς ἀγνώστων, ἀλλὰ πολὺ περιέργων λεπτομερειῶν.

Ἡ ὀμιλία εἰς τὰς «Τοξιδιωτικὰς τοῦ ἀναμνήσει» ὡς ἐξῆς περιγράφει τὸν Βεζούβιον : «Εὐρίσκομαι εἰς τὸν ἐξώστην τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Μαρτίνου. Ἐξαίσιον θέσμη. Ἐμπροσθέν μας γραφικωτάτος ἐκτείνεται ὁ κόλπος τῆς Νεαπόλεως μετὰ τὴν τυχα καταγάλανα νερά του, τὰ ὅποια σάν κύνοι χαριτωμένοι ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ἀυλακόνουν γοργοκίνητα πλοία. Ἡ παραλία μετὰ τὰ ὀλολευκα ὀκλήματά της ἀτλοῦται ὡς μία ἀριστοτεχνικὴ δαντέλλα. Μακρὰν ἀπὸ τὴν παραλίαν, τὴν ὄλην εὐμορφίαν περισεύει ἡ ἀφθονωτάτη βλάστησις, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας προβάλλει ἀγριῶς μεγαλοπρεπῆς ὁ Βεζούβιος καπνίζων».

Ἐνα βουνὸ καπνίζει! Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ μιᾶς ἐκρήξεως ἡφαιστείου. Ἄλλ' ὅπου ὑπάρχει καπνός, ὑπάρχει καὶ φωτιά, λέγει ἡ παροιμία. ἐνῷ ἄλλη προσθέτει, οἱ τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει τὸ ἀνωφελές. Βεβαίωτατα. Μῆσα εἰς τὸ βίβη τοῦ ἡφαιστείου ἢ εἰς τὰ γειτονικά αὐτοῦ εἰσέρχεται ἀφθονον, τρομοκινὸν πῦρ, τὸ ὅπολον, ὡς ἓνα γιγαντώδες ἐργοστάσιον, χυτήριον, διυλιστήριον ἢ συννεργεῖον, ἀναλύει, συνθέτει μέταλλα καὶ ὀρυκτὰ ἢ ἀποστέλλει εἰς τὴν γῆν χιλιάδες λα εὐεργετήματα του. Καὶ ὅταν βεβαιωθῶμεν δὲ ὄλην αὐτὴν τὴν πληθὺν τῶν εὐεργετημάτων τοῦ ἡφαιστείου, ἡμιτοροῦμεν νὰ ἀναφωνήσωμεν, ὅτι τὸ κάπνισμά του σημαίνει μίαν διαρκῆ, ἀκόμητον ἐργασίαν διὰ τὸ κολόν, καὶ μόνον διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἄγνοια τῶν καθ' ἑαυτὸ αἰτίων τῆς ὑποχθόνειου ταύτης δράσεως, ἐγέννησε τὸν μῦθον τῶν Κυκλώπων, τὺς ὁποίους ἐθεώρησαν ὡς ἐργαζομένους μέσα εἰς τὸ ἡφαίστειον, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ χωλοῦ θεοῦ τοῦ πυρός, τοῦ Ἡφαίστου. Οἱ ποιητὰι προσεδέχθησαν, ὅτι εἰ Κύκλωπες ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάζον τὺς κεραινοὺς τοῦ Διός. Τὴν φεβερὰν ἐσωτερικὴν τῆ γῆς βροντὴν τὴν ἀπέδιδον εἰς τὺς κύπους τῆ σφύρας τῶν Κυκλώπων, ὅταν αὕτη βαρυτάτη εἰσπίεν ἐπὶ τοῦ ἀκμωνος. Ὁ Ρωμαῖος ποιητὴς Βιργίλιος ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ περιγράφει τὸν Βεζούβιον καὶ τὴν Αἴτναν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ Βιργιλίου, ὁ σύγχρονός μας ὁ Ταιν, εἰς τελευταίαν περιγραφὴν του διὰ τὴν Αἴτναν, μεταξὺ ἄλλων γραφαί : «Ὅταν ἐπ' ἤσασα τὺς τρεῖς ὑψηλοτέτους κρατήρας της, παραδοξὸν ἦ-ονσα ἀπὸ τὸ βάθος αὐτῶν νὰ ἔρχονται ριθμικοὶ ὀδιόκοποι κύποι, ὁμοίωτοι καθ' ὅλα πρὸς τὸ κοπάνισμα σιδήρου ἐπὶ τοῦ ἀκμωνος. Δὲν βλέπω λοιπὸν διατί εἰ πρόγονοί μας νὰ μὴ φιντασθοῦν τὴν ἐκεῖ ὑπαρξίν τῶν σιμεργεῖων τῶν Κυκλώπων» Ἡ Αἴτνα πηροῦσιν εἰς πλὴν φεβωτέρας ἐκρήξεως, παρὰ ὁ Βεζούβιος. ἡ δὲ ὀλοβια της πάντοτε εἶναι ἀπεριορίστου ἰσχυροῦς ὀπτικῆς καὶ ὀσμῆς. Ἡ σφοδροτέρα ἐξ ὄλων παρετηρήθη τῷ 1669, ὀπότε περιέλωσεν ὄλην τὴν Κατάνην, τὴν ὀλοϊαν κυριόλεκτικῶς, ἔψησεν. Ἐκτοτε, μετὰ ἀτάληλα μηχανικὰ ἔργα, προλαβάνονται οἱ τοιαῦται τραγικὰ διαθέσεις τοῦ φεβερῶ ἡφαιστείου. Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ φωτιά τῶν

ἡφαιστείων προέρχεται ἐκ τῆς μεγίστης πυρακτώσεως τοῦ κέντρου τῆς γῆς, ἡ ὀλοία, κατὰ τὺς γεωλόγους, ἦτο ἴλλοτε σφαῖρα διάπυρος, ψυχρανθεῖσα βαθμηδὸν μόνον εἰς τὴν ἐπιφανείαν. Ἡ ὑψιστὴ λοιπὸν ἐσωτερικὴ θερμοκρασία τῆς γῆς ἀναγκάζει νὰ λυώσουν καὶ νὰ ρευστοποιηθοῦν τὰ εἰς τὰ βάθη αὐτῆς εὐρίσκόμενα μέταλλα, δηλαδὴ ὁ χρυσός, ὁ ἀργυρός, ὁ μόλυβδος, ὁ σίδηρος, ἡ πλατῖνα, τὸ ἀντιμόνιον, καὶ ὄλα τὰ ἄλλα γνωστὰ καὶ ἀγνωστὰ ὀρυκτὰ. Μετὰ τὴν μεγίστην δὲ αὐτὴν ἐσωτερικὴν θερμότητα ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν καὶ τὰ ἐκ τῶν ὑψηλῶν βουνῶν ἢ ἄλλων πηγῶν καταρχόμενα ὕδατα, τὰ ὀποία ἐπίσης προχωροῦν εἰς τὰ βαθύτερα μέρη τῆς γῆς. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου φαινομένου γενῶνται ἡ φοβερὰ ἐκρήξις τοῦ ἡφαιστείου καὶ ἡ ἐκ τῶν κρατήρων του ἐκροὴ τῆς καυστικῆς λαβας, ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου ἡ χημικὴ ἀλλοίωσις καὶ μεταβολὴ τῶν ὕδατων, τὰ ὀποία, ἀναπηδῶσιν ἀκολουθῶς ἀπὸ τας δι' ὀφύρους πηγὰς, τὰς ὀποίας ὀνομάζομεν μεταλλικὰ ὕδατα ἢ ἰαματικὰς πηγὰς.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝ. Φ. ΔΕΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἄρραβῶνες δι' ἡλεκτρισμοῦ.

Οἱ μεγάλοι ἐφευρέται, ἀπληστολήμενοι ἀπὸ τὰς ἐργασίας των, δὲν φροντίζουσι, καθὼς οἱ λοιποὶ θνητοί, εἰς ἐκπλήρωσιν μερικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ βίου. Ὁ μέγας Ἐδισων ἐν ἡδύνατο φυσικὰ νὰ σκεφθῆ διὰ γάμον. Ἐν τούτοις ἐνυμφεύθη διὰ τοῦ... ἡλεκτρισμοῦ. Ἰδοὺ ἡ περιεργὸς ἱστορία τοῦ γάμου του :

Εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν τηλεγραφικῶν συσκευῶν του εἶχε μίαν νεανίδα. Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν εὐρίσκατο εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν μηχανῶν ἐκείνων, παρετήρησεν, ὅτι ἡ νεανὶς ἦτο χαριεσσα καὶ κερμψή. Τὴν ἐπλησίασε, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ ἐκείνη, καὶ τὴν παρετήρησε ἐργαζομένην αἴφνης ἡ κόρη ἐστράφη ἀποτόμως καὶ τοῦ ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἐξομολόγησιν :

— Κύριε Ἐδισων, γνωρίζω πάντοτε πότε εὐρίσσεσθε πλησίον μου καὶ χωρὶς νὰ σὰς βλέπω. Δὲν γνωρίζω πῶς ἄλλ' ἔχω μίαν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν, οἰσθάνομαι ἐν εἶδος ρεύματος, τὸ ὀποῖον με περιβάλλει καὶ με προξενεῖ εὐχαρίστησιν.

Ὁ Ἐδισων δὲν ἐβρόδυνεν εἰς ματαίαις ἐξηγήσεσι. Ἐντὸς δευτερολέπτων τινῶν ἡ ἐκλογὴ του εἶχε γίνῃ.

— Ἀπὸ τίνος, εἶπε, σὰς σκέπτομαι. Καὶ ἂν με θέλετε ὡς σύζυγον, σὰς προτείνω νὰ γίνεσθε γυναὶά μου.

Μετὰ εἰς μῆνα ἐγένοντο οἱ γάμοι των. Ὁ ἡλεκτρισμὸς τῶν καρδιῶν εἶχεν ἐπιτελεσει τὸ ἔργον του.

Φόρος εἰς τοὺς... παχεῖς.

Δὲν εἶναι αὐτὸ οὔτε ὑπερβολή, οὔτε ψεῦδος. Μία δημορχία τῆς Σουηδίας, θέλουσα νὰ πατοξῇ τὴν πολυσαρκίαν, ἐθέσπισε φόρον, τὸν ὀποῖον εἶναι ὑπόχρεσι νὰ πληρῶνουν ὄλοι, ὅσων τὸ βάρος ὑπερβαίνει τὰ 80 χιλογραμμά.

Ἐξ ἵπαντος δὲν πρόπει νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τῆς Σουηδίας οἱ κύριοι Καζανόβας, Εὐνθόπουλος, Μαλινόπουλος, Ἀρχιγένης, Ζυμβόκας καὶ Σα.

Ἄριθμὸς γλωσσῶν.

Κατολιν νεωτεριῶν παρατηρήσεων, ἐξηκριβώθη, ὅτι ἀνὰ τὸν κόσμον ὀμιλοῦνται 2.800 γλώσσαι καὶ διάλεκτοι.

Ἡ νυμφικὴ στολὴ εἰς τοὺς Ἰάπωνας.

Ἡ νύμφη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν φορεῖ πάλλευκον μετοξωτὴν ἐνδυμασίαν. Ὅμοιος, καθὼς παρ' ἡμῖν, εἰς εἰδείξιν χαρᾶς καὶ ἀγότητος. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὸ λευκὸν εἶναι χρῶμα πένθους, ἡ δὲ νύμφη τὸ φορεῖ, διότι διὰ τὴν οἰκογένειάν της θεωρεῖται νεκρά, ἀφοῦ ἐγκαταλείπει παντοεινὰ τὴν πατρικὴν στέγην, διὰ νὰ τὴν ἱναλλοξῇ μετὰ τὴν συζυγικὴν, τὴν ὀποῖαν δὲν θὰ ἀφήσῃ, παρὰ νεκρά.

Ἡ ἐπιτυχία, ἡ σημειωθεῖσα ὑπὸ τῶν κινηματογραφικῶν παραστάσεων, εἶναι ὀμολογουμένως μονοδική. Ὅλοι παρίστασθε μετὰ μεγαλῆς ἐπιθυμίας εἰς τὴν ἐκτύλιξιν τῶν δραματικῶν ἢ κωμικῶν ταινιῶν του, καὶ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τοῦ κινηματογράφου, πολλάκις διερωτᾶσθε :

— Ἀρὰ γε νὰ συνέβησαν ὄλα αὐτὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ;

Εἶναι ἀληθές, ὅτι μετὰ τῶν ταινιῶν του εὐρίσκονται σκηναὶ τόσο ἀσυνήθεις καὶ τόσο περιέργως ἀνατρεπτικαὶ τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ ὑπέρτεραι τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων, ὥστε ἡ ἀπορία αὐτὴ καὶ δικαιολογημένη εἶναι καὶ φυσική. Θὰ προσπαθήσωμεν ἐν ὀλίγοις νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς γίνονται τὰ φαινόμενα ταῦτα.

Εἶναι γνωστὸν βεβαίως πῶς λαμβάνεται μία συνήθης κινηματογραφικὴ ταινία. Ἡθοποιοὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παίζουν ἐν δράμα. Πρὸ αὐτῶν φωτογράφος με εἰδικὴν συσκευὴν φωτογραφεῖ διαδοχικῶς ἐπὶ ταινίας στενῆς ὀλας τὰς σκηνὰς των ταχύτατα. Αἱ φωτογραφίαι αὗται, κατὰ τὴν ἰδιαιτέρας ἐπεξεργασίας, μονιμοποιοῦνται ἐπὶ τῆς διαφανοῦς ταύτης ταινίας, ἢ τις, ἐκτυλισσομένη προ ἡ ἐκτροκῆ προβολεως, ἀναταράγει ἐπὶ τῆς ἠθονης μεγεθυνθεῖσας τὰς εἰκόνας. Αἱ εἰκόνας αὗται, διὰ νὰ παρουσιάσωσι τὴν ἰδίαν τῆς σκηνῆς τῶν κινήσεων, παρελαύνουν 16 εἰς ἐν δευτερολέπτον προ τῆς ἀκτίνος τοῦ προβολεως.

Ἐως ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι φυσικώτατα. Ἄλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συμβῆ ἀλλογὴ προσώπων ἀπότομος, πῶς εἶναι δυνατόν αἴφνης γοαῖα μέγαιρα νὰ μεταβληθῇ εἰς χαριτωμένην νεάν καὶ τούτο χωρὶς νὰ μεσουλαβῆσῃ περισσοτέρος χρόνος, παρὰ ἐν δέκατον ἔκτον τοῦ δευτερολέπτου ; Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀτλοῦστατον. Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ στοματᾷ εἰς τὴν τελευταίαν κινήσιν τῆς γοαίας καὶ ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ ἀφοῦ ἀντικατασταθῆ ἡ μέγαιρα διὰ τῆς χαριτωμένης δευτεροειδους.

Πολλάκις εἶδετε ἐπὶ τῆς ὀθόνης νεαρίδα νὰ κολυμβᾷ ἀνάμεσα εἰς θοάλασσια ζῶν καὶ δύτας. Τί συμβαίνει αὐτὰ γε ; Ἡ ἐξηγησις κηισιτᾷ τὸ πρᾶγμα ἀπλοῦν. Φωτογραφεῖται πρῶτον εἰς τὴν ταινίαν ἡ πλαγια ὀψις ἐνδρεῖου, εἰς τὸ ὀποῖον βεβαίως ὑπάρχουν καὶ ζῶσι ψίρια καὶ ὀστρεα. Ἐντὸς οὐτοῦ βυθίζουσι καὶ μερικὸς δύτας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν νεαρίδα, ἡ ὀποία εἶναι πραγματικὴ νεανὶς, συμβαίνει τὸ ἐξῆς : Προτοῦ γίνῃ ἡ φωτογραφικὴ ἀποκάλυψις τῆς ταινίας, ἀνοββίζων τὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν ἐπὶ τῆς ὀρυφῆς δωματίου, μετὰ τὸν φακὸν ἐστραμμένον πρὸς τὸ δάπεδον τὸ δάπεδον εἶναι στρωμένον με κηρωτῶν χρωμάτων θαλάσσης, ἐπὶ τοῦ δάπεδου δὲ τούτου, φερουσα ὀρρίαν μεταξίνην ἐνδυμασίαν, κατακλίνας ἡ ἡθοποιός, ἢ τις, κημε κινήσεις παρομοίας πρὸς κινήσεις κωμυβήματος. Ἡ φωτογράφος ἀρχίζει, ὄλα ἐπὶ ἄλλης ταινίας, ἀλλ' ἐπ' ἐπειγῆς, ἢ τις ἐφωτογράφησε πρὸ ὀλίγου τὸ ἐνδρεῖον μετὰ ψάρια του. Οὕτως, ὥστε ἐπὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ταινίας ἀποτυποῦνται δύο φωτογραφίαι. Ἄν αὐταὶ ἐπιτύχωσι, τότε παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸ θέσμη νεανίδους κολυμβώσεως ἐπὶ ὀρας εἰς τὰ βίβη τῶν θαλασσῶν.

Ἡ ταχύτατη ἀναρροίχσις καὶ καθῶδος ἀπὸ τοῦ ὑψηλῆτάτων ὀικοδομῶν γίνεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἐπὶ τοῦ δάπεδου μεγάλης αἰθούδης ζωορριφεται ἡ πρόσοψις τοῦ ὀικοδομήματος μετὰ τὺς πύλλους του ὀροφους, τὰ παραθυρα, τὴν στεγνῆν. Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ εἶναι πάντοτε ἐπὶ τῆς ὀρυφῆς καὶ ὁ φακὸς της ἐστραμμένον πρὸς τὸ δάπεδον. Ὁ ἡθοποιὸς τετραποδῆ διατρέχει τὴν πρόσοψιν αὐτὴν, χωρὶς ὀποιν καὶ χωρὶς κινδυνον, καὶ ἡ κινηματογραφικὴ ταινία μετὰ φωτογραφεῖ ἀνθρωπον ἀναρροίχόμενον δεκαῶρον εἰς ὀδομὴν ἐντος δύο λεπτῶν ἐν μέσῳ ὀρυγους τῶν θεατῶν τῆς κινηματογραφικῆς παραστάσεως.

Τὰ τεχνασμοὶ ταῦτα τοῦ κινηματογράφου ὑπεβίβισαν αὐτὸν πολὺ εἰς τὴν ἐκτεμῆριν τοῦ ἀνεπτυγμένου κηινου τῆς Εὐρώπης, τὸ ὀποῖον προτιμᾷ εἰς αὐτὸν τὰ τοιαῦτα, τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ δραματικὰ ἔργα.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τώρα τελευταίως με κατέκλυσαν αἱ ἐπιστολαί. Ἀναγνώστριαί και ἀναγνώσται τῆς στήλης αὐτῆς ἔσπευσαν νὰ διατυπώσουν κάποιαν γνώμην διὰ τὸ ζήτημα, τὸ ὅτι ἴσον ἀνεφύη τελαίως μόνον του, περὶ τῶν διαθέσεων δηλονότι τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὰς γυναίκας και περὶ τῶν τάσεων ἐκάστου ἐκ τῶν φύλων αὐτῶν.

Οἱ ἄνδρες ὑπερμαχοῦν τοῦ ἰδικοῦ των. Εἰς τὰς ἐπιστολάς των, τὰς ὁποίας τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔχω ἐμπρὸς μου, ἀποκαλοῦσιν ἐκτενῶς «θύματα τῶν πανουργιῶν τῆς γυναίκας», «ἀτυχή πλάσματα, ριφθέντα εἰς τοὺς ὄχλους τοῦ φοβεροῦ θηρίου, τὴν γυναῖκα» ἢ, τέλος, «εἰλωτας» και «δούλους ἐξάλλων γυναικείων ἰδιοτροπιῶν».

Ἀλλὰ και αἱ γυναῖκες δὲν σιγῶσιν. Ἐν πρώτοις εἶναι καταθυμασμένοι μετὰ τὴν συκοφαντίαν, τὴν ὁποίαν ταῖς ἐπερριψαν ἐπ’ ἐσχάτων και ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, ὅτι δὲν διαβάζουν ἐκ ταύτης, εἰμὴ τὰς καλλυντικὰς συνταγὰς.

— Ἀρνύμεθα, λέγει μία, ἡ δεσποινὶς Κ. Σ. Φ., εἰς τὸν κύριον αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφαινεταὶ δι’ ἡμᾶς, και τοῦτο, διότι δὲν μᾶς γνωρίζει, δὲν μᾶς ἐγνώρισεν, και, ζαλισμένος ὡς εἶναι μετὰ τὰς προλήψεις του, δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ μᾶς γνωρίῃ ποτέ... Ποῖος τοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν ἀγαπῶμεν τὴν Ἰάνθην μας, διότι μᾶς λέγει τὰ σφαλματα τοῦ φύλου μας και μᾶς φωτίζει εἰς τὸ νὰ βελτιωθῶμεν; Ποῖος τοῦ λέγει, ὅτι δὲν διαβάζομεν, δὲν μελετῶμεν τὰ κοινωνικά της ἄρθρα, διότι λέγει ὑπερηφάν τὴν ἀλήθειαν; Ὁ κύριος αὐτὸς δὲν ἔχει οὐδὲ τὴν δύναμιν οὐδὲ τὴν θελήσιν νὰ ἴδῃ τὴν ἀλήθειαν τὰ κορίτσια τῆς σημερινῆς ἐποχῆς δὲν εἶναι ὡς τὰ νομίζει. Ἀντικρύξουν και αὐτὰ μετὰ σπαραγμὸν καρδίας τὰ μεγάλα κοινωνικά προβλήματα τοῦ φύλου των και προσπαθοῦν ὄχι μόνον μετὰ πομπήδες νὰ καταστήσουν εὐτυχεῖς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ συζυγὸς των...

Ἄλλη, ἡ Μ. νέρβι Α., ἐπιλέγει: — Δὲν φοβῶμεθα, ὄχι, δὲν φοβούμεθα τὴν δεσποινίδι Ἰάνθην ἀπεναντίας, τὴν ἐκτιμῶμεν, διότι προσπαθεῖ εἰς τὴν κατανοήσασθαι οἱ ἄδρες τὸν χαρακτήρα τοῦ φύλου μας και μὴ μᾶς θεωροῦν πлагιγόνας και ἀθύροματα, τὰ ὅτι εἰς ἐπιπορῶν νὰ μεταχειριζομεθα ἕκαστος κατὰ βούλησιν και ἰδιοτροπίαν.

Και ἐξαιτίας αὐτῶν αἱ γυναῖκες ἐγραφίδες νὰ πάλλωνται ὑπὸ τῆς διαμαρτυρίας αὐτῆς και ὑπὸ τὰ φιλικὰ και ἀδελφικὰ οἰοτήματα πρὸς τὴν γράφουσαν εἰς τὸ «Ἄω’ Ὀλα» τὴν στήλην ταύτην.

Θὶ ἔδημοσιευσεν τὰς ἐπιστολάς των ταύτας ὡς ἔχουν. Ἄλλ’ εἶναι μακροαῖ, πολὺ μακροαῖ ἐξ ἄλλου κινδυνεύουν νὰ φανοῦν ὡς μίαι πικλοῖα κολακεία και ἐπαινετικὴ στήλη πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν καλύπτει ἐπὶ τῆς πυρόντος τὸ ψευδώνυμον.

Ἐξ ὅλων ὁμως τῶν ἐπιστολῶν, ποῦ ἐνίσκονται ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, και τὰς ὁποίας χωρίζω εἰς ὑπερμαχοῦσας τῆς γυναικὸς και ἀντιθέτως μία μένει εἰς τὸ μέσον, διότι εἶτε εἰς τὴν μίαν εἶτε εἰς τὴν ἄλλην εἰς αἰδυντόν νὰ καταταχθῇ ἡμῶν. Ὑπογράφεται Κ. Γ. Α. Κατηγορεῖ τὸσον τὸν ἄνδρὸν κὸν φύλον, ὅσον και τὸ ὦ. αἶον.

— Σήμερον, λέγει, τὸ ἀσθενὲς φύλον ὑπερσχύει τοῦ ἰσχυροῦ, καθὼς τὸ τελευταῖον φαίνεται ἰσχυρὸν γυμναστικὸν, ὑποχωρητικὸν και ἀδύνατον ἐνώπιον τοῦ πρώτου...

Περαιτερω δέ: — ... Τὸ ἀσθενὲς αὐτὸ φύλον, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ ἐυθερόν και εἰς τὸν γόνυ τῆς ὁποίου δὲν ζυγορριζομεθα ἄλλο, πορὶ ἢ πανουργία, ἢ ἀπάτη, ἢ δολιοφροσύνη, ἢ κολακεία, κατορθώνει διὰ διαφορῶν ἐφευρεσιῶν του μέσων νὰ προσελκύῃ νέους ῥεπαιτας πρὸς τὸν ἑμῶν και νὰ τοὺς καμῶν ὑποχειρίους τῆς.

Βλέπετε, ὅτι τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐκολακεύθη νὰ κλισεύσῃ λήξαν, ἀνιθρόσσει πάλιν. Ἐπιπορῶσσομαι νὰ ἐπανέλθῃ. Εἶναι ζήτημα κερφαλαῖως τῆς εὐτυχίας τῶν ζευγῶν.

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν θαλασσίων λουτρῶν. Χάρην ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι, εἶτε διὰ λόγους ὑγείας, εἶτε πρὸς τέρψιν, κάμνουν τοιαῦτα, ἀναγράφω ἐν ὀλίγοις μερικὰς σχετικὰς ὁδηγίας ὑγιεινῆς, αἵτινας δυατὸν νὰ φανῶσι χρήσιμοι.

Τὸ θαλάσιον λουτρὸν πρέπει νὰ γίνεταὶ μετὰ τελείαν και κανονικὴν πέψιν, εἶναι δὲ λίαν ἐπικίνδυνον ἐπίσης νὰ ἐμβάλῃ τις εἰς τὴν θάλασσαν, πάσχων ἐκ χρονίας ἢ ὀξείας νόσου ἢ μετὰ νύκτα ἀσπνίας ἢ μετὰ ζωηρὰν ἀσπνίαν.

Τὸ σῶμα ἐξ ἀναντιοῦ δὲν πρέπει ἀπὸ τῆς τελείας ἀναπαύσεως νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸ ὕδωρ. Δὲν πρέπει μὲν νὰ εἶναι ἰδρωμένον, ἀλλὰ και δὲν εἶναι καλὸν νὰ μὴ ἔχη ζωηρὰν τὴν θερμότητά του, ἢ τὰς θὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὸ ψῦχος τῆς θαλάσσης. Πρὸ πάντων τὰ πόδια πρέπει νὰ εἶναι θερμά. Διὰ τοὺς ριγηλοὺς ὀργανισμοὺς; ὀλίγη σταγόνας παλαιοῦ οἴνου ἐνδείκνυνται.

Ἐπιπορῶσσομεθα εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τοῦ λαιμοῦ και μὴ παρατείνετε τὴν διατριβὴν σας εἰς τὸ ὕδωρ, ἀν ὁ ὀργανισμὸς σας δὲν εἶναι ἰσχυρὸς. Καλὸν εἶναι πάντοτε ὅπως τὸ λουτρὸν διαρκῆ πολὺ ὀλίγα λεπτά.

Ἐπιπορῶσσομεθα μετὰ τὴν ἀνάδυσιν περιβάλλετε τὸ σῶμά σας διὰ λίαν ξηρῶν μάκτρων, μετὰ τὰ ὁποῖα σπογγίζεσθε ζωηρῶς. Ὀλίγον μασσοζ δὲν μένει ἀνευ ἀσπνιῶν ἀποτελέσματος. Ἐπίσης εἶναι ὠφέλιμος και κάτοια σωματικὴ ἀκίνησις μετὰ τὸ θαλάσιον λουτρὸν ὁ περιπατος εἶναι ἡ ἀπλουστάτη ἐκ τῶν ἀσκήσεων τούτων.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΦΗΛΙΔΩΝ

Πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἐφηλίδων χρησιμοποιοῦσθε:

- Eau de roses 50 gr.
Eau oxygénée 50 gr.

ΙΑΝΘΗ

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Τὴ μοῖρά μου ἀντίκρυσσα, νεράϊδα ἀσπροντυμένη, τρέχω κοντὰ της μετὰ χαρὰ, πὲς μου, τῆς λέγω, καθάραι, μοῖρά μου ἀγαπημένη:

Ἐγὼ, ποῦ τόσῃ ἐκλαψα, μᾶ μὲρα θὰ γελάσω; Θὰ εὐτυχῆσω; Θὰ χαρῶ; Ἦ ἔστι ὄλο τὸν καιρὸ μετὰ λύπης θὰ περάσω;

Μ’ ἐκόνταζε ἀμίλητη, κ’ ἐπειτα θῆμωμένη μετὰ εἶπ ἢ μοῖρα ἢ κακία: «Σὲ εἶχα γιὰ πειὸ γνωστικιά, κόρη μου παινερμένη.

Τὶ εἶν’ αὐτὰ, ποῦ κάθεσαι και στὸ μυαλό σου βάζεις; Τὴν εὐτυχία πρὶν νὰ ἰδῆς, νὰ χαίρεσαι, νὰ τραγουδῆς και μὴ ἀναστενάζεις.

Κὶ ἂν περιμένῃς, ἀμυαλή, και σὺ νὰ εὐτυχῆσῃς, γιὰ νὰ γελάσῃς, νὰ χαρῆς, ν’ ἀφήσῃς τὴ ζωὴ μπορεῖς, προτοῦ χαρὰ γνωρίσῃς».

B. ΚΑΚΤΑΝΟΥ

Charles Wagner

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

III. — Ἡ ἀπλή σκέψις.

Ἡ ἀνθρωπότης ζῆ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης. Πᾶν ὅ,τι αὐξάνει ἐν ἡμῖν τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην, εἶναι καλόν, διότι ἐκ τούτου γεννᾶται ἡ ἡρεμος ἐνέργεια, ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς και τῆς γονίμου ἐργασίας. Ἡ θεμελιώδης ἐμπιστοσύνη εἶναι τὸ μυστηριώδες ἐλατήριο, τὸ ὁποῖον θέτει ἐν κινήσει πᾶσαν ἡμῶν δύναμιν. Μᾶς τρέφει. Δι’ αὐτῆς ὁ ἀνθρωπος ζῆ πολὺ περισσότερον, παρὰ διὰ τοῦ ἄρτου, τὸν ὁποῖον τρώγει. Ὅστε πᾶν ὅ,τι κλονίζει τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην, εἶναι κακόν, εἶναι δηλητήριο και ὄχι τροφή.

Ἄν ἡ ἀνθρωπότης ζῆ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης, ζῆ ἐπίσης και διὰ τῆς ἐλπίδος. Ἡ ἐλπίς εἶναι ἡ μορφή ἐκείνη τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣτις στρέφεται πρὸς τὸ μέλλον. Ὅλη ἡ ζωὴ εἶναι ἐν ἀποτελέσμα και εἰς πόθος.

Πᾶν ὅ,τι προϋποθέτει σημεῖον ἀρετηρίας, τείνει και πρὸς ἐν τέρμα. Ζῆν ἐστὶ γίνεσθαι, ἀλλὰ και γίνεσθαι ἐστὶ ποθεῖν.

Ἡ ἐλπίς ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος ὅλων τῶν πραγμάτων, και ἡ ἐλπίς αὐτὴ ἀντανακλάται και εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄνευ ἐλπίδος δὲν ὑπάρχει ζωὴ. Ἡ ἰδία δύναμις, ἣτις μᾶς ἐγέννησε, μᾶς προτρέπει νὰ ἀναδῶμεν ὑψηλότερα.

Ἄς ἀποδώσωμεν εἰς τὴν ἐλπίδα τὴν ὀφειλομένην τιμὴν. Ὅταν θὰ τὴν συναντήσωμεν ὑπὸ τὴν μορφήν ἀώρου στάχους, ὅστις φυτρώνει ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον τρέφει τὰ νεοσσία του, χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος καλλιεργεῖ και λιπαίνει τὸν ἀγρὸν του, ὑφ’ οἴανδῆποτε ταπεινὴν μορφήν και ἂν τὴν συναντήσωμεν, ἄς ἀποδώσωμεν τιμὴν εἰς αὐτὴν, ἄς τὴν χαιρετήσωμεν εὐσεβάστως.

Ἀναζωογονήσε τὸ θάρρος σου, ἐλπίζε πάντοτε. Ἀπατάται τις ὀλιγώτερον, ὅσον περισσότερον ἐλπίζει. Ἡ ἀφελεστέρα ἐλπίς εἶναι πλησιεστέρα τῆς ἀληθείας ἢ ἡ μᾶλλον λογικευομένη ἀπελπισία.

Ποθοῦμεν τὸν καλλίτερον τρόπον νὰ καταστήσωμεν τὴν σκέψιν μας γόνιμον, ἀπλήν, ἀληθῶς σύμφωνον πρὸς τὸν ἀνθρώπινον προορισμόν. Συνοψίζομεν τὴν μέθοδον ταύτην διὰ τῶν ἐξῆς: Ἐχε ἐμπιστοσύνην, ἐλπίζε και ἔσο καλός.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 414

— 'Οποία θλίψις διὰ τὴν οἰκογένειαν, ἔλεγεν, ἂν ἡ Βαλερία ἔφευγεν! 'Αλλὰ σκέπτεσθε, δεσποινίς, σοβαρῶς νὰ φύγετε; Ὡστε ἐκρατήσατε μνησικακίαν διὰ τὴν ἀσυλλόγιστον ἐκείνην παρατήρησιν, ποῦ σὰς ἔκαμα εἰς στιγμήν δυσθυμίας καὶ στενοχωρίας; Ὁχι, δεσποινίς, δὲν θὰ φύγετε· εἰσθε πάντοτε κολή, καὶ τὴν καλωσύνην σας καὶ τώρα θὰ δείξετε. Πῶς; ξεχνᾶτε λοιπὸν τὴν Ζερμαίν, τὴν ἀγαπημένην σας ἀνεψιάν; . . .

Τὰ ἐπιχειρήματά του διεδέχοντο ἄλληλα, καὶ μάλιστα ἦσαν τοσούτῳ μᾶλλον ζωηρά, ὅσον ὁ ἐργοστασιάρχης ἐσκέπτετο, ὅτι, ἂν, παρὰ πάντα ταῦτα, ἡ Βαλερία ἐξηκολούθει νὰ ἀρνῆται, ἡ θέσις του ἦτο δεινὴ.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν ἔκφρασίν του τὴν τρυφερότητα, τὴν πειθῶ, τὴν μετάνοιαν καὶ μὲ τὰ ὄπλα αὐτὰ προσέθηκεν ἔν εἶδει ἐπιλόγου:

— Καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, Βαλερία, δὲν ἀποκρύπτω, ὅτι σὰς ἠδίκησα μεγάλως. Ἐρχομαι νὰ ἐκλιπαρήσω τὴν συγγνώμην σας. Δὲν θὰ ἀκούσετε πλέον ἀπὸ τὸ στόμα μου οὔτε λέξιν, ἥτις νὰ σὰς ὑπενθυμίσῃ πόσον ἄθλιος ἐφάνην πρὸς σὰς. . . Ἐρχομαι νὰ σὰς καθικετεύσω . . .

Ἡ Βαλερία, ἀκούουσα τὴν εὐγλωττίαν αὐτὴν τοῦ γαμβροῦ της, ἐσκέπτετο, ὅτι πραγματικῶς θὰ ἦτο πολὺ σκληρὸν δι' αὐτὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας συνηθείας της καὶ νὰ διακόψῃ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης διῆγεν. Ἡσθάνετο, ὅτι μόνη θὰ ἐπληττε. Δι' αὐτό, ἀφοῦ ὁ Λεσπερᾶ αὐθορμητῶς ἤρχετο νὰ προτείνῃ εἰς αὐτὴν νὰ μείνῃ, δὲν ἔβλεπε τὸν λόγον διὰ τὴν νὰ μὴ δεχθῆ. Πρὸ τῆς τόσο ἀπροκαλύπτου εἰλικρινείας τοῦ γαμβροῦ της, ζητοῦντος παρ' αὐτῆς συγχώρησιν, ἡ κόρη ἐκάμφθη.

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, θὰ μείνω λοιπὸν, τοῦ ἀπήντησεν.

— Εὐχαριστῶ, ἔσπευσε νὰ εἴλῃ ἐκείνος καὶ ἔτεινε τὰς χεῖράς του πρὸς τὴν νεάνίδα. Ἐλθετε νὰ σὰς ἐναγκαλισθῶ, κόρη μου.

Ἡ Βαλερία ἐπροχώρησεν ὀλίγον καὶ ἡ συμφιλίωσις ἐπεκυρώθη δι' ἑνὸς φιλήματος, τὸ ὁποῖον ἐπέθεσεν ὁ Λεσπερᾶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεάνιδος.

Κατὰ βαθὸς ἡ Βαλερία ἦτο εὐχαριστημένη. Ἡ ἀναχώρησις της τὴν ἐβάρυνε πολὺ. Ἐλυσεν λοιπὸν τὰς ἀποσκευάς της προθύμως.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Λουίζα καὶ ὁ Λεσπερᾶ ἠλλάξαν στάσιν. Οὐδέποτε ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ της τῆ ἐφάνησαν τόσο περιποιητικοὶ καὶ τόσο πρόθυμοι. . . Ὅταν ἡ Βαλερία τοὺς ἐπλησίαζε, τὴν ὑπεδέχοντο μὲ μειδιάματα. Ἡ Λουίζα δὲν τὴν ἄφινε. Διωργάνωνε μακροὺς περιπάτους χάριν τῆς Βαλερίας καὶ πάντοτε μαζί της τοῦ λοιποῦ ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κύριον Λεσπερᾶ, δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν, ὅπως τῆ ὁμιλῆ. Μάλιστα δὲ προσεπάθει νὰ τὴν καταστήσῃ ἐνήμερον τῶν ὑποθέσεών του καὶ τῶν σχεδίων, τὰ ὁποῖα ἔτρεφε διὰ τὸ Ἐχινᾶ.

Τῆς ἐξήγει πῶς αἱ μεταρρυθμίσεις ἐγένοντο, πῶς τὸ ἐργοστάσιον θὰ εὐδοκίμει, ἔφθανε δὲ μάλιστα καὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζητῆ τὴν γνώμην καὶ τὰς συμβουλὰς τῆς Βαλερίας. Ἡ νεάνις δὲν ἠρνεῖτο βέβαια ταύτας, ὁ δὲ Λεσπερᾶ τὰς ἤκουε σοβαρῶς καὶ πολλάκις ἐπεδοκίμαζε τὰς γνώμας τῆς γυναικαδέλφης του καὶ ὅταν ἀκόμη αὐταὶ ἦσαν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι πρὸς τὰς ἰδικὰς του.

Ἡ ζωὴ τῆς Βαλερίας παρὰ τῆ οἰκογενείᾳ τοῦ Λεσπερᾶ κατῆντα πλέον ὡς μία συνεχῆς καὶ μακρὰ ἐορτῆ. Αἱ βαρεῖαι ἀναμνήσεις τῆς ἄλλοτε βαθμηδὸν ἐξηλείφοντο. Τόσον δὲ εἶχον ταφῆ, ὥστε ἡ Βαλερία οὔτε κἂν ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ διερωτηθῆ πῶς ὁ Λεσπερᾶ, ὁ τόσο ὑπεροπτικὸς ἄλλοτε καὶ τόσο ἀκαμπτος, μετεβλήθη ἐξ ὀλοκλήρου. Κατέστη γλυκὺς, ὑποχρεωτικὸς, παιδρὸς, αὐτός, τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτήρ ἦτο ἀπότομος, ἐγωιστικὸς, σκυθρωπός. Ἡ Βαλερία δὲν τὸν ἀνεγνώριζε πλέον.

'Αλλὰ καὶ ἡ Λουίζα εἶχε μεταβληθῆ.

Τῆ ἀληθείᾳ, καὶ αὐτὸ ἦτο πρόδηλον, προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ κάμουν τὴν κόρην νὰ λησμονήσῃ.

'Ὁ Ἰούλιος καὶ ἡ Ζερμαίν δὲν εἶδον ἀνευ ἐκπλήξεως τὰ διατρέ-

χοντα εἰς τὴν οἰκογένειαν. Δὲν εὗρισκον μάλιστα καμμίαν ἐξήγησιν. Οὐχ ἦτο ἡ Ζερμαίν ἔχαιρε δι' αὐτό. Δὲν ἄφινε πλέον τὴν θεῖαν της. Ἐνῶ τὴν παραμονὴν ἀκόμη τῆς ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ τῆς ὁμιλῆ, σήμερον, τούναντιον, τὴν ὤθουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Βαλερίας.

— Πήγαινε νὰ ἰδῆς τὴν θεῖαν σου. Μὴ τὴν ἀφήσῃς μονάχην. . . Πλήττει. . . Ἐλπίζω, ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε ἐναντίον της. Τούναντιον, ἡ Βαλερία πάντοτε ἔδειξεν ἀγάπην πρὸς σέ.

Ἡ Ζερμαίν δὲν εἶχε βέβαια ἀνάγκην τῶν παροτρύνσεων αὐτῶν. Ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν ἐπέρινα μὲ τὴν Βαλερίαν.

Μίαν ἡμέραν ἡ θεῖα τὴν ἠρώτησε:

— Γνωρίζεις διατί ὁ πατέρας σου εἶναι τόσο καλὸς δι' ἐμέ, ἐνῶ προηγουμένως μ' ἔκαμε τόσο νὰ ὑποφέρω; Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα, ὅτι ἀπεκάλυψες τὸ μυστικὸν μας εἰς τὴν μητέρα σου. . ., ἀλλὰ βλέπω, ὅτι ἠπατήθην. . .

— Εἶναι ἀλήθεια, δὲν εἶπα τίποτε.

— Τότε;

— Ὁ πατέρας ἀνεγνώρισεν ἐξάπαντος, ὅτι ἦτο κακὸς πρὸς σέ καὶ ὅταν πλέον ἐπλησίαζε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀπεκαλύφθη κάτι.

— Τί δηλαδή;

— Ὅτι ὅλοι ἐδῶ σὲ ἀγαποῦν περισσότερο ἀφ' ὅσον φαντάζονται καὶ ὅτι δὲν εἰμποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς σέ. Ἡ ἀναχώρησις σου θὰ μᾶς προὔξενει μεγάλην θλίψιν.

Ἡ Ζερμαίν ἐφρόνει πραγματικῶς ὅσα ἔλεγεν, ἡ δὲ θεῖα ἐξη καθῶς ζοῦν τὰ λουλούδια εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τὰς θωπείας τῆς δροσιᾶς, ἐν μέσῳ τῆς τρυφερότητος, ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

10. — Ὁ σκοπὸς του.

Μίαν ἐκ τῶν τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ὁ βίος τῆς Βαλερίας δι' οὐδενὸς νεφυδρίου ἐσκιάζετο, ἡ νεάνις συνήντησε τὸν Ἰωάννην Βεριᾶ.

Τώρα ὁ νέος εἶχε τὸ θάρρος καὶ τῆς ἀπέτεινε τὸν λόγον. Καὶ ἡ ἴδια, ἄλλως τε, ἡ Βαλερία ἔσταμάτα τὸν δρόμον της, διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἀφορὰν ταύτην τὴν παρετήρησε πολὺ συγκινημένην.

— Πόσον φαίνεσθε, ὅτι εἰσθε εὐτυχῆς! τῆς εἶπεν.

— Εἶναι ἀληθές, Ἰωάννη· εἶμαι πραγματικῶς πολὺ εὐτυχῆς. Εὐρισκόμην εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἀπὸ τὸ Σαντεπλαίρ, ὡς ἐκ τῶν συνθηκῶν, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησε τὸ ἐπεισόδιον Μενετρώ. . .

— Τὰ γνωρίζω ὅλα. . .

— Ἄ! εἰσθε καὶ σεῖς μάγος ὡς ὁ Μαρι-Ἀδέλ;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ νέος μειδιῶν, ἀλλ' ὅλη ἡ περίχωρος τὰ γνωρίζει καθῶς ἐγώ, ἀφοῦ σὰς εἶδε νὰ ἐνοικιάζετε σπίτι καὶ νὰ τὸ ἐπιπλῶνετε.

— Ὄντως, ἀλλὰ σήμερον ἐγκατέλειψα τὴν ἰδέαν αὐτήν.

— Καὶ μένετε εἰς τὸ Σαντεπλαίρ;

— Μάλιστα. Εἶδον ἐξαίφνης τὰ πρόσωπα ν' ἀλλάξουν ἔκφρασιν περὶ ἐμέ. Ὁ κύριος Λεσπερᾶ ἦλθε, διὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ μείνω.

— Τοῦ ἐζητήσατε τοὺς λόγους τῆς μεταλλαγῆς του αὐτῆς;

— Ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν περὶ αὐτῶν μοῦ ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐγὼ τοὺς ἐφαντάσθην. Ὁ κύριος Λεσπερᾶ ἐνόησε πόσον ἡ πρὸς ἐμέ διαγωγή του ἦτο ἀδίκος καὶ ἀνάρμοστος, καὶ δι' αὐτὸ ἠθέλησε νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ πράγματα. Σεῖς, Ἰωάννη, φαντάζεσθε ἕτερον λόγον;

— Ὁ νέος ἐμειδίασεν αἰνιγματωδῶς.

— Μάλιστα, Βαλερία.

— Τί λοιπόν;

— Ὡ! δὲν θὰ σὰς τὸ εἶπω. Δὲν θέλω νὰ ἀναμιχθῶ εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μὲ ἀφορῶσι διόλου. Ἄλλως τε, θὰ εἶχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ μεμφθῆτε. Ἄλλὰ, καὶ ἂν δὲν σὰς εἶπῶ ὅτι φαντάζομαι, σεῖς ἡ ἴδια θὰ τὸ ἀντιληφθῆτε ὁσονοῦπω.

Τὴν παρετήρει πάντοτε μὲ τὸ ἴδιον μειδιάμα.

— Μὲ καταπλήσσετε, Ἰωάννη, τοῦ εἶπεν.

— Ὁχι, μὴ ἐνοχλεῖσθε. Ἀπὸ τὴν στιγμήν, ποῦ θὰ εἰσδύσετε εἰς τὰ μυστηριώδη αἰτία τῆς διαγωγῆς τοῦ Λεσπερᾶ, οὐδεὶς κίνδυνος θὰ ὑπάρχῃ δι' ὑμᾶς.

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξηγηθῆ περισσότερο. Καὶ ἡ κόρη δὲν ἐπέμεινε, ἀλλ' ἡ σύντομος συνδιάλεξις αὐτῆ ἀφήκε μίαν ἀνησυχίαν εἰς τὸ πνεῦμά της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΧΤΙΚΟΣ

Ούδεις βεβαίως θά ἐφαντάζετο, ὅτι τόσον προώρως θ’ ἀνεγράφετο τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπὸ τοὺς βαρεῖς καὶ μελανοὺς κλοιοὺς τοῦ πένθους καὶ τοῦ θανάτου, τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον αἱ δημοσιογραφικαὶ γραφίδες πάντοτε συνήθιζον νὰ παραθέτωσιν ἐκάστοτε, ὡς αἰετὸν ἐσημείωνόν τι περὶ τῆς ἐνταῦθα μουσικῆς κινήσεως.

Ἐν τούτοις βάσκανος Μοῖρα διὰ τοὺς κύκλους τῶν μουσολήπτων καὶ διὰ τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν ἐν γένει, ἠθέλησε διὰ τοῦ ἀμετακλήτου τῆς προστάγματός, ὅπως συνδέσῃ τὸ ὄνομα τοῦτο πρὸς τὸ πένθος καὶ τὸν θάνατον, καίτοι τὸ πένθος δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἀπελθόντα, ἀλλ’ εἰς ἐκείνους, Ἐκκλησίαν καὶ Γένος, οἵτινες κλαίοντες τὴν τόσον σκληρὰν καὶ πρόωρον ἀπώλειαν.

Ἡ δρᾶσις τοῦ αἰοδίου ὑπῆρξε μεγαλειτέρα ἢ ὅσον αὐτὸς ἄφινε νὰ φανῇ. Καίτοι αἱ γραμμαὶ αὗται, αἱ μετὰ ψυχικοῦ πόνου γραφόμεναι, δὲν ἀξιοῦσιν, ὅτι δύνανται νὰ ἀναλύσωσι τὸ ἔργον τοῦ μεταστάντος — τοῦτο ἐπαφίεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ὁμογενούς μουσικῆς — ἐν τούτοις, δίδοντες ἀτελῆ σκιαγραφίαν τούτου, σημειοῦμεν, ὅτι ἡ σταδιοδρομία τοῦ **Γεωργίου Παχτίκου**, καίτοι ὑπῆρξε σταδιοδρομία ἀγωνιώδης, μεστὴ μόχθων, ἀγώνων καὶ ἐμποδίων, ἦτο γόνιμος εἰς δόκιμα ἀποτελέσματα.

Τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου εἶναι δημιουργικόν, καθότι πολλὰς πρωτοτύπους συνθέσεις ἐδημοσίευσε καὶ ἐτόνισε τὰ χορικά ἀρχαίων δραμάτων, ἀλλὰ καὶ ἔργον περισυλλογῆς, διότι διὰ πολυδαπάνων περιουσιῶν, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐργαζόμενος, συνεχέντησε καὶ διεφύλαξε τὰ ἐκ παραδόσεως πατροπαράδοτα τοπικὰ τραγούδια, τὰ ὁποῖα διατηροῦσι τόσον ἄρωμα καὶ τόσην χάριν. Ἐδίδασκεν ἐν ταῦτῳ μὲ πολλὴν ζέσιν τὴν μουσικὴν εἰς τὰς καθ’ ἡμᾶς σχολὰς καὶ ἀπὸ τετραετίας ἐξέδιδε τὴν

«Μουσικὴν», τὸ μεναδικὸν μουσικὸν περιοδικὸν τῆς πόλεώς μας.

Ἄλλ’ ἡ τόση ἐργασία, αἱ τόσαι προσπάθειαι καὶ ἀγῶνες ἐδάμασαν τὸν σφριγῶντα ἐκείνον ὀργανισμόν καὶ ὁ **Γεώργιος Παχτικός**, καμφθεὶς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τὴν παρελθούσαν Τετάρτην εἰς τὰ Νοσοκομεῖα τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων.

Ἡ κηδεία τοῦ **Γεωργίου Παχτίκου** ἐγένετο τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Μπέγιογλου.

Ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀρχιερεῖς, ἐπιστήμονες, καθηγηταί, διδάσκαλοι, ἔμποροι, δημοσιογράφοι, ἄθροιστοι τοῦ λαοῦ καὶ μαθηταί, ἔσπευσαν ὅλος ἀνθορμήτως νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν κηδείαν, νὰ περιβάλωσι τὸ δρῦνον φέρετρον, ἐν ᾧ ἀνεπαύετο ὁ προσφιλεὶς νεκρός, καὶ νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν ἀνυπόκριτον θλίψιν των διὰ τὸν ἄωρον θάνατον ἀνδρός, ὅστις προώριστο

πολλὰς ἀκόμη ὑπηρεσίας νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν μουσικὴν κίνησιν τῆς κοινωνίας μας καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ζωηρῶς τὸ εὐγενὲς ἔργον, ὅπερ ὡς προορισμὸν αὐτοῦ προέθετο.

Καὶ δληθῶς ἡ ὁμόγνωμος καὶ ὁμόθυμος, ἀλλ’ αὐθόρμητος αὕτη ἐκδήλωσις τῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ ὄχι μόνον τιμὴν διὰ τὸν ἐπιλιπόντα ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ δι’ αὐτὴν τὴν ὁμογενὴ κοινωνίαν, ἣτις, ἔστω καὶ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, γνωρίζει νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν τιμὴν, ἣς ὁ μεταστάς ἤξιον ν’ ἀπολαύῃ.

Δὲν δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν ἐδῶ τὸ πλήθος τῶν προσελθόντων — καὶ τοῦτο δὲν εἶναι δημοσιογραφικὴ ἐκφρασις — διότι κυριολεκτικῶς κατεκλύσθη ὁ εὐρύς ναὸς ἀπὸ ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ καθ’ ἡμᾶς κοινωνία. Σημειοῦμεν μεταξὺ τῶν παραστάντων τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Α. Θ. Παναγιότητος Ἱερολ. τριτεύοντα, τοὺς μητροπολίτας Ἰονίᾳ, Ἰομύρ, Ἀγκαράς καὶ Κοῖσερι, δύο ἐπισκόπους καὶ τὸν θεοφιλέστατον κ. Γερμανόν, ὅστις καὶ προέστη τῆς νεκρωσίου ἀκολουθίας.

Μετ’ αὐτὴν ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Ζωγραφείου κ. Ἰωάννη Βαλαβάνης ἐκ μέρους τῆς ἐφορίας τῆς σχολῆς ταύτης ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ μεταστάντος· μετ’ αὐτὸν ὁ μουσουργός κ. Κίμων Μπέλλας προσεφώνησε τὸν νεκρὸν μετὰ πολλοῦ λυρισμοῦ καὶ πάθους, κατὰ τὴν ἐξοδὸν δὲ τῆς ἐκφορᾶς ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ὁ κ. Κ. Σ. Βουτυράς ἐκ μέρους τῶν ὁμογενῶν δημοσιογράφων δι’ ὀλίγων μὲν, ἀλλ’ ἐμβριθῶν λόγων ἀπεχαιρέτησε τὸν κηδεύμενον.

Μετ’ ἧς ἡ πομπὴ κατηυθύνθη εἰς τὸ ἐν Σισελῇ νεκροταφείον. Ἐκεῖ τὸ φέρετρον, φερόμενον ὑπὸ συναδέλφων τοῦ μεταστάντος, ὠδηγήθη μέχρι τοῦ τάφου, ὅπου προσεφώνησε ἐκ μέρους τοῦ Ὁμίλου τῶν Ἐρασιμόλων ὁ κ. Α. Ἄκος, ἐκ μέρους δὲ τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου ὁ Μ. Πρωτεύδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος. Ἐν μέσῳ δὲ τῆς συνοχῆς τόσων καρδιῶν, ἀπεδόθη εἰς τὴν μητέρα γῆν τὸ σκῆνος τοῦ **Γεωργίου Παχτίκου**.

Τὸ «Ἀσ’Ολα», συμμετέχον εἰς τὸ πένθος ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τοῦ θερμοῦ τούτου ἀνδρός, αὐτῷ μὲν εὐχεται τὴν μνήμην ἀγήρω, εἰς τοὺς θρηνοῦντας τὴν ἀπώλειάν του τὴν παραμυθίαν, πρὸς δὲ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν «Μουσικὴν» ἀπευθύνει ἀσπασμὸν συμπαθείας.

Στεφάνους κατέθεσαν ἡ ἐφορία τοῦ Ζωγραφείου, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Ζωγραφείου, τὸ Καταρτικὸν Παιδοναγωγεῖον, ὁ κ. Κ. Μακρίδης, ὁ κ. Σαγιάννης, ἡ οἰκογένεια Π. Κουμπράκη, τὸ δ’ Ἐθνικὸν Ἀγχεῖον, ἀντὶ στεφανοῦ, διέθεσε 300 γρ. ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

Ἡ κηδεία ἐγένετο κοινοτικῇ δαπάνῃ τιμῆς ἔνεκον.

Πρὸς τοὺς ἀραβωνιοθέντας

Κ. Μπρσίην καὶ Βαλοάμω Μεταξᾶ.

Σ’ ἐσᾶς, ὅπου τὰς τύχας σας ἐνώνετε μαζὺ, εὐχόμεθα παντοτεινὰ σάν τώρα ν’ ἀγαπᾶσθε!... ὑπὸ τὴν στέγην σας χαρὰ διηγεκῆς νὰ ζῆ καὶ μεταξὺ τῶν εὐτυχῶν εὐτυχισμένοι νᾶσθε! Κ’ ἐνῶ τὸ πᾶν τριγύρω σας ὁ χρόνος θά σαμάζη, ὁ πρὸς ἀλλήλους ἔρωσ σας ἀκράτητος ν’ ἀκμάζη.

Κι’ αὐτὰ γιὰ σᾶς μᾶς φαίνονται κοινὰ καὶ φυσικὰ!... Ζεῖς θ’ ἀψηφεῖτε πάντοτε τὰ πλῆγματα τοῦ χρόνου κ’ ἕνας τὸν ἄλλον, φίλοι μου, θά βλέπετε γλυκὰ. Ὅταν ἀγάπη σάν κι’ αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ πάθους μόνου, φῶς βᾶσιν τὴν ἐκτίμησιν ἔχει τὴν ἀμοιβαίαν, τὴν βλέπομεν παντοτεινὰ κι’ ἀειθαλῆ κι’ ἀκμαίαν.

Σύλλογος «Ἀχιλλεύς».

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἐκδόσεις.—Ἐν πολὺ ἐμβριθῆς καὶ ἐπιστημονικὸν πόνημα ἐξέδοτο ἐπ’ ἐσχάτων ὁ εὐρυμαθὴς καὶ φρεσύνος δικηγόρος κ. Μιλτ. Καραβοκυρός ὑπὸ τὸν τίτλον «*Μελέτη συγκριτικὴ τοῦ κληρονομικοῦ Ὀθωμανικοῦ Δικαίου πρὸς τὰ κληρονομικὰ Ρωμαϊκὸν καὶ Γαλλικὸν Δίκαια*». Τὸ ἔργον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐμφάνισις ἐνεδεικνύετο ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ὁμολογουμένης ὁμοθυμῶς ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα νομομαθῶν καὶ διηγόνων, προώρισται νὰ καταλαβῇ τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ θέσιν, πληροῦν τὸ ὑπάρχον μέχρις ὥρας κενόν. Περιλαμβάνον δὲ πληροφορίας καὶ συγκριτικὸς νομ. θεσίας σχετικὰς πρὸς τὸ κληρονομικὸν δικαίον τῶν ἀκινήτων, καθίσταται τὸ *vade-mecum* παντὸς ὄχι μόνον περὶ τὰ νομικὰ ἀσχολουμένου, ἀλλὰ καὶ παντὸς πολίτου, ἐνδιαφερομένου ὁποσοδήποτε πρὸς ὅ,τι σχετικὸν ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν βιβλίων, ὧν τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τὰς γενικὰς διατάξεις, καὶ περὶ κληρονομικῶν τάξεων καὶ τῆς διανομῆς τῆς κληρονομίας· τὸ δευτέρον περὶ τῆς ἐκ διαθήκης κληρονομίας, καὶ τὸ τρίτον περὶ τῶν πηγῶν τῶν κληρονομικῶν δικαίων Μουσουλμανικοῦ, Ρωμαϊκοῦ καὶ Γαλλικοῦ. Ὁ κ. Μιλτ. Καραβοκυρός, συγγράψας πολλὰ ἐπιστημονικὰ νομικὰ ἔργα, καὶ εἰς τὸ ἄρτι ἐκδοθέν κατέβαλε πᾶσαν τὴν

ἐγνωσμένην αὐτοῦ βαθύνοιαν, μελετηρότητα καὶ γλαφυρότητα, εὖτε δὲ τὸ βιβλίον τοῦτο περιβάλλεται ὑπὸ πολλῶν ἀρετῶν. Ἀντίτυπα αὐτοῦ εὐρίσκονται πρὸς τὴν συγγραφῆν (ἐν Γαλατῇ, Μεγα Ἐθνικὸν χάνιον) καὶ τοῖς ἐνταῦθα βιβλιοπώλαις. Τιμᾶται γρ. 20.

Μνηστεία—Δύο νεαραὶ ὑπάρξεις συνεδέθησαν εὐαρμόστως διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς μνηστείας τὴν 25 Ἰουλίου ἐν Καδήκκι, ὁ κάλλιτος καὶ φέρσιλος νέος κ. Ἰπποκράτης Καμινάρδης καὶ ἡ χαριτόβρυτος καὶ εὐηγμένη δεσποινὶς Εἰρήνη Ε. Χιτζέα. Ἐπὶ τῷ εὐτυχῇ γεγονότι, συγχαίροντες θερμῶς ἀμφοτέρους, εὐχόμεθα αἰσίαν καὶ τὴν διὰ τοῦ Ὑμναίου ἐνωσιν. — Φ. Σ.

Ἀναχωρήσεις.—Ἀναχώρησε χθὲς, κατευθυνόμενος εἰς Εὐρώπην, χάριν ἐμπορικῶν του ὑποθέσεων, ὁ φίλος κ. Παῦλος Φουντοῦκος ἐκ Μακρυκίου Τον συμπαθῆ καὶ ρεκτὴν ἔμπορον ἀπεχαιρέτησαν εἰς τὸν σταθμὸν ὅλοι οἱ φίλοι του, πρῶτοςστατούντων τῶν γνωστῶν ἐν τοῖς μεσιτικοῖς κύκλοις τῆς πόλεώς μας κ. Στεφάνου Κουρτέση καὶ Κ. Διλλᾶ.—Γ. Τζ.

Κινηματογράφοι—Σαντράλ (Σιτὲ Σουὶ) καὶ Κοσμογράφος (Ἡρώων Ἰπποδρόμιον). Ἡ εὐρυχωρία, τὸ εὐσερον τῶν αἰθουσῶν καὶ ἡ ποιικιλία τῶν προγραμμάτων των τοὺς καθιστᾶσι θερμὰ τοῦ καλλιτέρου κόσμου κέντρα. Ἐπισκεφθῆτέ τους ὅλοι.

Εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Τί ἔχεις, γκαρσόν, σήμερα;
— Ἐχω, κύριε, ποδοράκια βραστά, κεφάλι, κομμάτια ψητό, μυαλά τηγανιτά.
— Διόβολε! καὶ τότε πῶς ζῆς;

Ἐλκονται.

Ἐκείνη.— Ἡ μόνη μου μαγία εἶναι νὰ ἐπισκέπτομαι τὰ καταστήματα τῶν νεωτερισμῶν.
Ἐκείνος.— Ἄλλη μία ἀπόδειξις, ὅτι τὰ ἀνόμοια ἔλκονται.

Ἀντίτροφα.

Ἐκείνη.— Ἐδῶ 'ς αὐτὴ τὴ θέσι μου ἔδωσες τὸ πρῶτο φιλί, κ' ἐγὼ τότε σοῦ ἔδωσα ἓνα μπάτσο.
Ἐκείνος.— Ναί, θυμοῦμαι. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀπαρχὴ τοῦ γάμου μας. Μὰ ἐγὼ ἔπαυσα πειὰ νὰ σοῦ δίω φιλιὰ, ἔ φ' οὐ δὲν ἐξέχασες νὰ μοῦ δίῃς μπάτσους.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

Διατρέχω τὰς τεσσαράκοντα ἀνοιξίαις μου ἐγγενήτην ἀκριβῶς στὰ 1873 ἕως στὰ 1915 ἔχει μεν εἶη... ὦ διαβολε! κάποιο λόθος ἔκαμα στὴ χρονολογία ὡς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν εἶμαι σαράντα δύο ἐτῶν ἄλλως τε, μπορῶ νὰ σὰς παρουσιάσω τὸ

βαπτιστικόν μου, τὸ ὁποῖον ρητῶς λέγει, ὅτι διατρέχω τὸ τριακοστὸν ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου! Ἡ μαμὰ ἰσχυρίζεται, ὅτι τὸ βαπτιστικόν μου εἶναι λάθος γραμμένο, διότι ἡ ἀληθὴς ἡλικία μου μόνις ἀπτεταί τοῦ τριακοστοῦ ὀγδόου! Ἐχω ἔπειτα τὸν μπαμπᾶ, ὁ ὁποῖος μὲ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα ἀναίρει τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς μαμᾶς καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ κοῦμένος δὲν ἔχει ἄδικο.

Πέστε μου, σὰς παρακαλῶ, ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς ἐνυμφεύθη πρὸ τριάκοντα ἔξ ἐτῶν, πῶς εἶναι δυνατὸν ἐγὼ νὰ εἶμαι τριάκοντα ὀκτώ ἐτῶν; Ἐκτὸς ἂν... ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι βεβαία, ὅτι εἶμαι γνησία κόρη τοῦ μπαμπᾶ τότε λοιπὸν, κατ' ἀνάγκην, πρέπει νὰ παραδεχθῶ, ὅτι μόνις διατρέχω τὸ τριακοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Μὰ βέβαια, ἔτσι θὰ εἶναι, διότι ἀπὸ τοῦ γάμου τῶν γονέων μου μέχρι τῆς γεννήσεώς μου δὲν θὰ ἔμεσολάβησεν ἓνα διάστημα τι ὀλίγον τριῶν ἐτῶν. σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς! Αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἀρνήσθε, ἂν ἔχετε λιγάκι εὐλογίαν σὰν κ' ἐμένα!...

Βλέπετε, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνες, ποῦ κρύπτουν τὰ χρόνια των· δὲν βλέπω καμμιά ἀνάγκη νὰ τὸ κάμω αὐτὸ.

Σήμερα ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνην στὰς ἀηλικίους γυναῖκας, διότι ἓνα κορίτσι εἰκοσι, εἰκοσι πέντε ἐτῶν, δὲν μπορεῖ ποτε νὰ κατέχη τὰ ἀπαραίτητα ἐκεῖνα ἡθικὰ κεφάλαια, τὰ ἀπαραίτητα προσόντα, ποῦ ἀπαιτοῦνται, διὰ νὰ ἀναπιυχθῇ, ὅπως πρέπει, ἓνας τέλειος οἰκογενειακὸς βίος ἔφ' ἂν τῶν εἰκοσι πέντε ἐτῶν εὐρίσκει κανεὶς τὸν ἰδεώδη ἐκείνον τύπον τῆς γυναίκος, ποῦ συγκεντρώνει, μαζὺ μὲ τὴν ἡσυχίαν, τὴν ἀκούραστη συζυγικὴ ἀγοπή, ὅλας τὰς ἀληθινὰς, τὰς ὑγιεῖς ἀρετὰς, οἱ ὁποῖαι κρατύνουν καὶ ἀναπτύσσουν τὴν οἰκογένειαν.

Ἀλήθεια! Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, διότι μέχρι σήμερον, ἤτοι ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη... ὦχ! τί ἀφόρητα λάθη, ποῦ κάμω! Ἦθελα νὰ πῶ ἐπὶ τριάκοντα τρία ἔτη—μὲ διεφύλαξες ἀπὸ πάσαν ἀνδρικήν κατακτησιν!

Lotion Ορεό

Εἰδικὸν δι' ἐντριβὰς (frictions) καὶ μαλάξεις (massages). Καταπραΰνει τὰ νεῦρα, ἀπαλύνει τὸ δέρμα, ἀναζωογονεῖ τὸ σῶμα.

Πωλεῖται ἐν Βαλουκ-παζάρ τοῦ Σταμπούλ, ἐν τῷ Φαρμακείῳ Ζ. Δ. Ὁραιοπούλου.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρὰ τραπεζιτῶν ἢ ἐμπορικῶν οἰκῶν ὁμογενεῖ ἢ ξέφ' δεσποινίς, τελείως καιρησιμένη εἰς τὴν λογιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ὁ γνωστότατος ράπτης γυναικείων ἐνδυμασιῶν I. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τὸ Ραφεζὸν τοῦ εἰς τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Μπέγιογλου (ἐναντι τοῦ Μπὸν Μαροῦ, ἀνωθεν τοῦ Μουλατῆ).

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπλούτισεν τὸ νέον τοῦ Κατάστημα διὰ μεγάλης συλλογῆς ὑφασμάτων τελευταίου συρμοῦ, ἡ ἀξιότιμος πελατεία τοῦ ἄς ἐπαφελθῇ τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ τῶν λίαν συγκαταβατικῶν τιμῶν.

ὦ! τί ἀπαίσιον πρᾶγμα ὁ γάμος γιὰ μιὰ μικροῦλα σὰν κ' ἐμένα! Κοὶ ὅμως ἐγὼ ἡ ἀνόητη, πόσες φορὲς μὲ πόνου ψυχικὸ δὲν ἠρώτησα τὴν μαμὰ:

— Καλὲ μαμὰ, πότε, ἐπὶ τέλους, θὰ βγῇ κανένας καὶ γιὰ μένα;

Κ' ἐκείνη, ἡ καυμένη, ποῦ μ' ἀγαπᾷ περισσότερο κ' ἀπ' τὸν ἑαυτὸν της, μοῦ ἔλεγε μ' ἓνα βαθὺ στεναγμὸν:

— Ἐνοια σου, κ' ἔχει ὁ Θεός!

Τί νὰ σὰς πῶ! Μοῦ φαίνεται, ὅτι πολὺ ἄργη τῆς προξενειῆς τοῦ ὀ καλὸς Θεός!

Ἐν τούτοις—αὐτὸ σὰς τὸ λέγω ὑπὸ ἐχεμύθειαν—δὲν μπορῶ νὰ καταλόβω γιατί ἡ μαμὰ, ὅσάκις μοῦ δίδει σὺτην τὴν ἀπάντησιν, ῥίπτει ἀπεπιστικὰς ματιὰς μὲ σὲ μένα καὶ μὲ στὸ ράφι! Δὲν σὰς φαίνεται ἀνεξήγητον;

Δὲν ξεύρετε πόσον ἐθύμωσα προχθὲς μ' ἓνα ἐπεισόδιον, ποῦ μὲ συνέβη σ' ἓνα κατάστημα τοῦ Ἰοῦ Δρόμου. Δὲν σὰς λέγω, ἔχομεν κ' ἐμεῖς ἡ γυναῖκες τὰ ἐλαττώματά μας, μὰ καὶ ἡ ἀναίδεια τῶν ἀνδρῶν δὲν ἔχει ὄρια!

Φαντασθῆτε ἓνας καθὼς πρέπει ὑπάλληλος νὰ μοῦ ἐγγιχίξῃ τὸ πακετάκι μου καὶ νὰ μοῦ λέγῃ:

— Ὁρίστε, κυρία.

Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν στροβούλιαν! Μιὰ μικροῦλα δεσποινίδα, σὰν κ' ἐμένα, νὰ μὲ λέγῃ κυρία!

Ἔτσι μοῦ ἤλθε νὰ τὸν πάρω... παράμεσα καὶ νὰ τοῦ δείξω τὸ βαπτιστικόν μου, ἀλλὰ θυμήθηκα, ὅτι ἦτο λαίλασμος, κ' ἔτσι ἐπῆρα μόνον τὸ... πακετὸ μου!

Τὸ τέρας! Δὲν μποροῦσε τοῦλάχιστον νὰ πάρῃ ἐκείνος... ἐμένα;

Ἄ! ἐλησμόνησα νὰ σὰς πῶ, ὅτι... εἰς τί ἡλικίαν εἶμαι στοθῆ, παρακαλῶ; στὰ τριάντα τρία; Αἱ! λοιπὸν, κ' αὐτὸ εἶναι λάθος! Ἀκριβῶς χθὲς ἡ θεία μου μοῦ ἔλεγε, ὅτι, ὅταν ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης ὁ θεὸς μου—εἶναι εἰκοσι πέντε χρόνια τώρα ἀκριβῶς—ἐγὼ μόνις ἤμην δύο ἐτῶν! Παρακαλῶ, λοιπὸν, ν' ἀμυρωθοῦν τὰ τριάντα τρία, διότι τρανῶς ἀπεδεικνύεται διὰ τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ μου, ὅτι μόνις ἄγω τὸ εἰκοστὸν ἑβδομὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου!

Τώρα δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, εἰς τί ἡλικίαν ἀγαποῦν οἱ ἄνδρες τὰ κορίτσια;

Τί διόβολο! Ἦοχισα ἀπὸ τὰ σαράντα, ἔφθασα τὰ τριάντα ἑννέα, τὰ τριάντα ὀκτώ, τὰ τριάντα τρία, κατέβηκα στὰ εἰκοσι ἐπτά· δὲν βρισκείται, λοιπὸν, κανένας χριστιανὸς ἀπὸ σὰς νὰ με πάρῃ πρὶν μὲ πάρῃ ὁ...;

Βουρδουλεύς.

